

BURMESE
CLASSIC

100%

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မင်းမောင် ပန်းချီဆွဲ

သင်တန်းသစ်၊ တက္ကသိုလ်ပွင့်
နှင်းဆီတစ်ခွက်

၆၈၆

စာမူခွင့်ပြုချက်..... ၅၀၀၆၅၉၀၆၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်... ၅၀၀၇၇၇၀၇၁၀

ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၀၁၀ စက်တင်ဘာလ

အုပ်စု - ၁၀၀၀-အုပ်

တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ၁ လင်း

စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

BURMESE
CLASSIC
.com

၇၉၅.၇၃

ပန်းသီခိုင့်

သင်္ဃေတစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နင်းဆီတစ်ခိုင့် / ပန်းသီခိုင့်

-ရန်ကုန်

ဉာဏ်ဝင်း စာပေ ၂၀၁၀၊

၂၂၄ - စာ ၁၂၀ ၅ X ၁၇၀ ၅ စင်တီမီတာ

(၁) သင်္ဃေတစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နင်းဆီတစ်ခိုင့်

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ်(၇)(က)၊ သုခဝတီလမ်း

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပါရမီ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့.တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ ဦးမာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စည်းရုံးအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

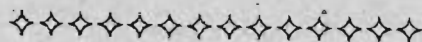
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်များကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာအဖြစ် မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မန်းသိဒ္ဓိ

သင်္ဂတိသင်္ဂ...

စကားတစ်ပုဒ်...

နှင်းဆီတစ်ခွက်...

“မြတ်သောစကား”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဟယ်... ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တစ်နေ့တည်း
တစ်ချိန်တည်း တစ်နေရာစီကနေ ရောက်လာကြသောခါ ယောဂီ
တို့နှင့် တင့်တင့်အတွက် မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

သစ်ပင်အောက်က ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်စေပြီး...

ညီနူးစွာ ပြုံးလျက်...

“ပြောပါဦး...ဘာလာလုပ်တာတုန်း”

ဟု မေးမိသောခါ...

၆ ဝန်းသီခိုင်

“ယောဂီဝတ်မလို”

ဟု သုံးယောက်စလုံးက တစ်သံတည်း ဖြေသည်။

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် တစ်ခါတည်း သီလရှင်ပါ ဝတ်ချင်တာ”

တင့်တင့်က သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ပြုံးသည်။ ဘာတွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာကြပါလိမ့်။

“ကဲပါ...နားကြဦး”

ဟု ဆိုကာ ရေခွေးဓာတ်ပူး သွားယူလာ၏။

“အချင်းချင်း ရင်ဖွင့်လိုက်ကြပေါ့၊ ဒါမှ ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားမှာ၊ ပြီးတော့ အကြံဉာဏ်ပေးကြ...တိုင်ပင်ကြ၊ အကောင်းဆုံးကို ဆုံးဖြတ်ကြပေါ့”

နပျိုလှပ လန်းဆန်းသွက်လက်ကာ စွဲဆောင်မှုအပြည့်နဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို တင့်တင့် နားလည်ပါသည်။

ခဏတဖြုတ် သွေးပူနေတုန်း ထွက်ပေါက်ရှာချင်တာ တကယ်တမ်းတော့ သူတို့ တရားဘောင်ထဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်ပါ

ဟိုတုန်းက...

အရမ်းဆိုးသော မိန်းမသုံးယောက် ရှိခဲ့ပါသည်။

သဇင်ရယ်...

နှင်းဆီရယ်...

စကားရယ်...

သူတို့ ဘယ်လိုဆိုးခဲ့ကြသလဲ...?

သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဟဝန်ခံထားကြပုံကလေးက သည်လိုပါ...။

“နှင်းဆီရိုးရာ”

နှင်းဆီရိုးရာနဲ့ ပတ္တမြားချိုက ညီအစ်မတတွေပါ။
ညီအစ်မဆိုပေမယ့် တစ်ဖအေ...တစ်မအေတည်းက
မွေးလာကြတဲ့ ညီအစ်မစစ်စစ်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး။

နှင်းဆီရိုးရာ မေမေဆုံးသွားပြီး၊ ဖေဖေက နောက်မိန်းမ
ထပ်ယူတော့၊ တစ်ပင်လဲမှု တစ်ပင်ထူမှာ ပါလာခဲ့သော အမေပါ။
သမီး ပတ္တမြားချို။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တည့်သလားဆိုတော့ တစ်စက်
ကလေးမှ မတည့်၊ လုံးဝမတည့်။

၁၀ ဝန်းသီခိုင့်

စကားငါးခွန်းဆို ရန်ပွဲစပြီ။

ဖက်ထပ် နပန်းလုံးတာ မဟုတ်ဘူး။

စကားများ အော်ဟစ်တာ။

ဒါပေမယ့်...

တကယ့်တကယ်...

တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိသော သံယော
ဇဉ်တွယ်စရာမို့ ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြပါ
သည်။ သံယောဇဉ်ရှိကြပါသည်။

တခြားသူတစ်ယောက်ကများ လာစော်ကားကြည့်၊ ကျန်
နေအောင် ဆုပ်လုံးပြီးသား၊ ကာကွယ်ပြီးသား။

သူတို့မတည့်ကြတာက သည်လို...

သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မတည့်ကြပုံက ဒီလို

လေး...

“ဒါဆို နင့်အိတ်ပြ”

“မပြနိုင်ပါဘူး၊ နင်ကစစ်ဆေးရေး အရာရှိလား”

“ဟုတ်ဟုတ်...မဟုတ်ဟုတ်၊ ပြဆို ပြ”

“နင့်ပစ္စည်း နင်သေချာပြန်ကြည့်ဦး... ဥစ္စာပျောက်
ငရဲရောက်တဲ့”

“ရောက်ပါစေ... နင့်အကြောင်း မသိတာမှတ်လို့”

“နင့်ထီး မယူပါဘူးဆို”

“မနေ့က နင်ယူသွားတယ်မဟုတ်လား၊ အခုမှ သွားပြန်
ထားလိုက်တာလား”

“စွပ်စွပ်စွဲစွဲ...နင်သာ ငါ့ဖိနပ် ခဏငှားစီးသွားတာ”

ပတ္တမြားက ချက်ချင်း ချေသည်။

အဲဒါတွေ မုန်းတာ။

သူ့ဆီက တစ်ခုခုငှားကြည့်၊ သူက ပြန်ပြီး နိုင်ထက်စီးနင်း
လုပ်တာ အကြိမ်ကြိမ် မရေတွက်နိုင်။

နောက်ဆို ကင်းကင်းနေမှ...

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

“ဟဲ့ မြားချို”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ထီး”

“ဘယ်သီမလဲ”

“မနေ့က နင်ယူသွားတာလေ”

“မယူပါဘူး”

“မြောင်ကြီးပါလား”

“ငါ မယူဘူး”

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

အပြာရောင် ဝတ်စုံကလေးဝတ်တော့ ဖိနပ်ပြာကလေး
စီးချင်လို့သာ ငှားမိတာ၊ နှင်းဆီးရိုးရာကိုက ရှည်တာ။ ပတ္တမြားချို
အကျင့်လည်း သိသားနဲ့၊ တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး။

“ဒီနေ့ ထမင်းချက်တာ နင့်အလှည့်နော်”

“လာပြန်ပြီ...မချက်ချင်ပါဘူး”

ပတ္တမြားချိုဟာ လက်သည်းညှပ်ရင်း အော်ဟစ်သည်။
စိတ်တိုလိုက်တာ။ ဘာလို့များ လောကကြီးထဲကို ဆင်းရဲမွဲတေစွာ
ရောက်လာရတာလဲ။

သူဌေးသမီးလေး ဖြစ်ချင်တာ၊ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

မိဘက ချမ်းသာမှ သူဌေးသမီး။

ဒီဘဝ မမျှော်လင့်နဲ့တော့။

တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်စရာက သူဌေးကတော်။

ဟိ... ဟိ...

အဖြစ်ချင်ဆုံးနဲ့ အမျှော်လင့်ဆုံးအရာ သူဌေးကတော်ပါ။

ဘုရားရောက်တိုင်း ဆုတောင်းသည်။

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

နေ့တိုင်းလည်း ဆုတောင်းသည်။

မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ဆုတောင်းမိတာက ချမ်းသာဖို့။

လူဖြစ်တုန်း ဌေးဖူးချင်ပါသည်။

နာမည်ကသာ ပတ္တမြား...

လူက မချမ်းသာသေး...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ပတ္တမြားချို လက်ခံထားတာက...

"Money is Everying" ပါပဲ။

ငွေရှိမှ လူရာဝင်တာ။

ပတ္တမြားချိုအတွက် အချိန်တိုင်း...

"I want mony" ပါပဲ။

မရှိမဖြစ်လိုတာ ပိုက်ဆံ...

ကျင်းဘောင်းဘီကြပ်ကြပ် ဝယ်မလား။ ဒေါက်ချွန် ဖိနပ်
မြင့်မြင့် ဝယ်မလား၊ ဆံပင်ဖြောင့်မလား။

လက်သည်းပုံဖော်မလား...

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

စတိတ်ရှိုး သွားမလား...

ဟင်နီဖုန်း ကိုင်မလား...

ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ဘာလုပ်လို့ရမလဲ။

နောက်ဆုံး Internet ဆိုင်ထဲ Chatting သွားထိုင်ရင်တောင်

ပိုက်ဆံရှိမှ။

“ဟဲ့...”

“ဟင်”

“ဘာပိုင်နေတာလဲ ကြားလား”

“မကြားဘူး”

နှင်းဆီရိုးရာက ပတ္တမြားချိုကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်၏။

ကြည့်လို့ကိုမရ။

“ငါ နောက်ကျမယ်၊ နင် ချက်ထားနော်”

“အင်း”

မှသာ မှာရတာ၊ သည်အရူးမက ချက်ချင်မှ ချက်ထားမှာ။

သူဌေးရူး...ရူးနေတာ၊ တော်တော်ဆိုးသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပိုက်ဆံအကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေတာ။

ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း သူဌေးကတော် ဖြစ်ဖို့တဲ့၊ နှင်းဆီ

ရိုးရာအိမ်မှာ ကပ်နေရတာများ...။

“ငါတော့ နင့်လို အပင်ပန်းခံပြီး ပိုက်ဆံမရှာနိုင်ဘူးဟယ်၊

ချမ်းသာချင်တာပဲ သိတယ်”

“ဖြတ်လမ်းမလိုက်ချင်ပါဘူး”

“ငါ့ကို နင် အထင်သေးတယ်ပေါ့”

“အလွယ်လမ်းလိုက်ရင် ဘဝပျက်တတ်တယ်”

“တော်ရုံအထင်သေးပါဟာ၊ ငါ့ဆီ နောက် ပိုက်ဆံလာချီး

(ချေး)နေရမယ်”

“ဟွန့်... ဝေးသေး”

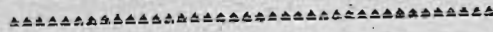
“လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရတဲ့၊ လှေကားတက်ရင် စက်

လှေကားတောင် လူထွင်လို့ ဖြစ်လာသေးတာ”

“တော်ပါတော့...ငါသွားပြီ”

“ကြွ... ကြွ”

၁၈ ဝန်းသီခိုင်

“ဟဲ့... ဟဲ့ ငါ မီးပူတိုက်ထားတာ ဒီနေ့ညနေ ဝတ်ဖို့
နော်၊ နှင့်အတွက် မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ...စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဘူး”

“ပြီးရော”

“ဥစ္စာရှုံးပဲ”

“ဘာ...! ပြောင်းပြန်၊ နင်မှ ဥစ္စာရှုံးစစ်စစ်”

နှင်းဆီရိုးရာက ပြန်အော်ပစ်ခဲ့သည်။ တစ်အိမ်တည်း
ပြီး တည့်ကိုမတည့်။

သူတို့ချစ်ကြတာ သည်လို...

“ဘာလဲ ဒေါ်ကြော့”

“နင့်ညီမရော”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မျက်ခုံးရှုံ့ကာ မေးမိ၏။

ဒေါ်ကြော့လာတာ ကောင်းခြင်းမဟုတ်။ ပတ္တမြား ပိုက်ဆံချေးထားပြီထင်။ သို့သော်... နှင်းဆီတို့က အောက်မကျိုးနိုင်။ ပိုက်ဆံချေးတယ်ဆိုတာ ချေးတုန်းတာ မျက်နှာငယ်တာ၊ ရပြီးရင်ကိုယ်က အသာစီးပဲ၊ ကိုယ်ပြန်ပေးချင်မှ ဖြစ်တာ။

ကြွေးရှင်က အောက်ကျိုးတောင်းပေါ့။ မဖြစ်စလောက် ပိုက်ဆံလေး ချေးထားပြီး အထက်စီးနင်း လာလုပ်လိုကတော့... ဟွန့်။

“အတိုးလည်းမလာ၊ အရင်းလည်းမလာ၊ လူပါရှောင်နေတာ နင့်ညီမပေါ့”

“ရှောင်စရာလား၊ ဒီအိမ်မှာပဲ နေတာ”

“အတွေ့မှ မခံတာ”

“နှင်းဆီရေ... နှင်းဆီ”

အိမ်ရှေ့လာခေါ်သံကြောင့် ထမင်းစားဖို့ ပေါင်းအိုးထဲက ထမင်းခူးနေသော နှင်းဆီရိုးရာ လက်တွေ့ ရပ်တန့်သွားရ၏။

ဒါ... ဒေါ်ကြော့မေ အသံပါပဲ။

နှစ်အိမ်ကျော်က ငွေတိုးပေးသော အဘွားကြီး အသံက လည်းကျယ်၊ အရပ်ကလည်းရှည်၊ အသားကလည်း မည်းညို၊ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြီးနှင့် ဖုန်းတစ်ပွင့် ခေါင်းပေါ်ပန်ပြီး အိမ်တကာလှည့် အတင်းပြောတတ်သူမို့ တစ်ရပ်လုံးက သူ့ကို သိသည်။

“မှားနေပြီထင်တယ်... မြားချိုက အဲဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“လာရင် ညည်းပြောပေးပါလား”

“ချေးလိုက်တုန်းက ကျွန်မ မသိရပါလား”

အတိုးလိုချင်လို့ ချေးပြီး၊ ခုမှ လာဆွဲထည့်နေ၊ ခက်လိုက်တာ။

“ညည်းတို့က ညီအစ်မပဲ စိုက်ပေးထားလိုက်ပါလား၊ ရှိရင်...”

“မရှိပါဘူး”

ဒေါ်ကြော့မေက နှင်းဆီရိုးရာကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း...

“ရုပ်ကလေးတွေ သနားကမားနဲ့”

“မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့”

“ညည်းက ညည်းညီမအစ်မတော့ ဆတ်ဆတ်ခါနေတာပဲ၊ ဒါတောင် မတည့်လို့”

“အဲဒါ ကျွန်မတို့ကိစ္စပါ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်ဘူး”

“အမယ်လေး စကားပြောတာ မိုးပေါ်ရောက်နေပြီ”

“ကျွန်မညီမပဲ၊ ထိရင် ဆတ်ဆတ်ခါတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ရင်ကို ဆတ်ဆတ်ခါတာ၊ ထိရဲရင်ထိကြည့် မီးပွင့်သွားမယ်”

“ရိုင်းလိုက်တာအေ... ငါက လူကြီးပါနော်”

“လူကြီးက လူကြီးစကားပြောပေါ့၊ အတိုးက နင့်နေတော့ ဘယ်ဆပ်နိုင်မလဲ၊ အတိုးလိုချင်လို့ချေးမှတော့ ပြေပြေ လည်လည် ပေါ့၊ တခြားအကြောင်းတွေ ထည့်မပြောနဲ့လေ”

“ငါက ညည်းတို့ချင်း မတည့်ဘူးဆိုပြီး...”

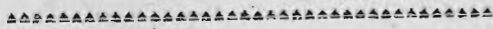
“သိပါတယ်... တို့မီး ရှို့မီး လာမလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မညီမ မကောင်းကြောင်းပြောရင် ကျွန်မ ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ကြော့မေ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

တစ်ခါတည်း ပြောထားမှ။

ပတ္တမြားချိုကို သူက ရစရာမရှိအောင် အတင်းအဖျင်း ပြောချင်တာ။

“လိုတုန်းတော့ လာချေးပြီး”

“ဒေါ်ကြောပေးလို့ ဖြစ်တာလေ”

“အေးပါ...ငါ့မှာပါတယ်”

အဘွားကြီးက သူ့ရင်ဘတ်သူ တဖြန်းဖြန်းပုတ်ပြီး လှည့်
လွှက်သွား၏။

ပတ္တမြားချိုကလည်း တကယ်ပါပဲ။

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ချေးစရာလား... ကိုယ့်ငွေနဲ့ကိုယ် တိုင်းထွာပြီး လောက်
အောင်သုံးမှပေါ့။

အရမ်းအသုံးအဖြုန်းကြီးပါလား။

အလုပ်လည်း မလုပ်ချင် လုပ်ချင်။

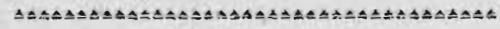
ဟင်း...

မြားချိုလည်း ချမ်းသာမှ... ထီးလေးဘာလေးပေါက်မှ...

သူဌေးဖြစ်မှ...။

ဘာမဆို အကောင်းကြိုက်။

လူကသာ ဆင်းရဲလွန်းနေတာ။

ဒေါ်ကြော့ကို ခုလိုပြောပစ်လိုက်တော့ အရေးတကြီး
ငွေလိုရင် သွားဆွဲလို့ မရနိုင်။

ရုပ်ကွက်ထဲမှာလည်း မချေးချင်ပါ။ သိက္ခာပဲ့ပါသည်။
အလုပ်ထဲမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လှည့်ဆွဲတာက မသိသာ။

သည်လမ်းထဲမှာ၊ သည်ရုပ်ကွက်ထဲမှာက နှင်းဆီတို့ ညီ
အစ်မကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြတာ၊ လှလွန်းလို့တဲ့။

လှလည်း အသုံးမဝင်ပါဘူး။

တောက်တောက်ပပမှ မဝတ်နိုင် မဆင်နိုင်တာ။

“မင်းသမီးလေးတွေလိုပဲ”

“ဟယ်...အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ နေတာလား”

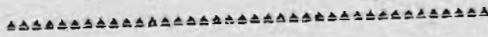
သည်လိုအသံတွေ အမြဲတမ်းကြားနေရတာ။ ရုပ်ချော

တို့ကံဟိန်းဟိန်းကြီးမှာ နေမှာလား။

ကားအကောင်းစားကြီး စီးရမှာလား။

ဆင်းရဲတာနှင့် ရုပ်ချောတာ အပြစ်လား။

အံ့သြထူးဆန်းစရာလား။

လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ အိမ်ငုပ်ငုပ်ကလေးမှာ
ရှိနေတာလည်း အားနည်းချွတ်ယွင်းချက်လား။

“အဲဒီအိမ်ကလေးကလို့ မထင်ရဘူးနော်”

တဲ့... ဘာမထင်စရာရှိလဲ။

လှတာက လှတာသပ်သပ်၊ ဆင်းရဲတာက ဆင်းရဲတာ
သပ်သပ်...

လူတွေကလည်း သူများကို ဝေဖန်ဖို့ဆိုရှေ့ဆုံးက...

“ပတ္တမြားရေ... ပတ္တမြား”

ရေချိုးဖို့ ထမီရင်ရှားပြီးမှ အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့်
ဘဘတ်ပန်းရောင်ကလေးကို ပုခုံးပေါ် လွှမ်းခြုံလိုက်၏။

ဘယ်သူများလဲ... တကြော်ကြော်ခေါ်နေတာ။

နှင်းဆီရိုးရာကလည်း ပြန်မရောက်သေး။

ပတ္တမြားချိပ် အိမ်ရှေ့ကို ကပ္ပာကယာ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဪ”

ဟိုဘက်လမ်းထိပ် တိုက်ကြီးက...

၂၈ ❀ ပန်းသီခိုင်

“ချစ်စရာ”

“ဘာလဲ”

ကျောင်းမှာ(အထက်တန်း)ကတည်းက သိပ်ကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်။

အတန်းတူပေမယ့် ပိုက်ဆံချမ်းသာတော့ ဘဝင်ကမြင့်မာကကြီးပြီး ပတ္တမြားချိုကိုဆို လိုက်တုလိုက်ဖြိုင် လိုက်မနာလိုဖြစ်နေတာ။

“နင့်အစ်မရော”

“မရှိဘူး”

“ငါ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေ...ဘာလဲ”

သူ့ကို ထိုင်ပါဟုပင် မဖိတ်ခေါ်ချင်။

မတ်တတ်ရပ် ပြောပြီး မြန်မြန်ပြန်တာ အကောင်းဆုံး။

သူ့ရောက်လာတာ အကောင်းတော့ မဖြစ်နိုင်၊ ဘာပြဿနာမှန်းမသိ။

“နင့်အစ်မကို ပြောထားဦး”

သမင်တစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခိုင် ❀ ၂၉

“ဘာကိုလဲ”

“ငါ့ခဲအိုလောင်းကို အရောတဝင် မနေပါနဲ့လို့၊ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်စရာကို မလိုဘူးဟာ၊ ငါ့အစ်မ ခင်ခင်စုက မကြိုက်ဘူး”

ချစ်ချစ်စု ပြောနေတာကို ပတ္တမြားချိုက အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေလိုက်၏။ စကားဆုံးပြီး ရပ်သွားတော့...

“ဒါပဲသား”

ဟု မေးမိသည်။

“ဒါပဲပေါ့...ငါ့အစ်မနဲ့ စေ့စပ်ပြီးသား ယောက်ျားကို နင့်အစ်မက မြူဆွယ်မှာစိုးလို့”

“သေလိုက်ပါလား”

“ဘာ”

“လဲသေလိုက်... နင်တို့လူ နင်တို့ စိတ်မချရင် ကြီးချည်ထား၊ ငါ့အစ်မကို လားမရမ်းနဲ့၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ ငါ့အစ်မကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားပျို ရှိလို့လား စဉ်းစားပြောဦး”

ပိုပိုသာသာ ပြောပစ်လိုက်၏။

မှတ်ကရော...

အသားလွတ် လာစော်ကားနေတာ။

ပတ္တမြားချိုကလည်း နှင်းဆီကိုထိတော့ အရမ်းနာသည်။

မခဲနိုင်။

“နင့်ခဲအိုလောင်းကို ငါ့အစ်မက ခါလွတ်နေရတာဟဲ့ သိရဲ့လား၊ ငါ့အစ်မလိုချင်ရင် နင့်အစ်မဆီတောင် မရောက်ဘူး”

ချစ်ချစ်စု မျက်နှာညှိမည်း ပျက်ယွင်းသွား၏။

“နင့်တို့ညီအစ်မ ဘယ်လောက်လှလှ ငါတို့က ဂရုမစိုက် ဘူး၊ ငွေရှိမှ လူရာဝင်တာဟဲ့”

အင့်ကန့် အရှိုက်ထိစေသော စကား။ ရုတ်တရက် အငိုက် ကာ အလဲထိုးခဲလိုက်ရသလို ငြိမ်ကျသွား၏။ ပြီးမှ...

“အဲဒါဆို နင်ဘာလို့ လာပြောနေတာလဲ၊ ပြိုင်မလား... လောင်းမလား၊ နင့်ခဲအိုကို ငါ...မပြောလိုက်ချင်ဘူး မိန်းမဈေး ကျတယ်”

ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ကို ပြောချလိုက်ချင်တာ။

“နင် သိပ်ရိုင်းတာပဲ”

“နင်ကရိုင်းတာ...ပညာတက်ဖြစ်ပြီး သူများအိမ်ရှေ့ လာ စော်ကားနေတာ”

“သတိပေးတာဟဲ့၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် လာ ပြောရတာ”

“နင့်ခဲအို နင်ပြောပေါ့”

ချစ်ချစ်စုက နှုတ်ခမ်းကိုက်သည်။

“ပြောလို့မရဘူး မဟုတ်လား၊ ငါသိသားပဲ”

ပတ္တမြားချိုက လှောင်လိုက်ပါသည်။

အံ့သြပါရဲ့။

မဆီမဆိုင် နှင်းဆီရိုးရာကို လာအမှုပတ်နေတာ၊ ကိုယ့် ကိစ္စ ကိုယ် မရှင်းဘဲ။

ရယ်လည်း ရယ်ရတယ်။

နှင်းဆီရိုးရာကဖြင့် ချစ်စုခဲအိုကို ဂရုတောင်မစိုက်မိ။

“နင့်မှတ်ထား...ငါ့အစ်မက နင့်ခဲအို ဆယ်ခါ မျက်စိရှေ့
ဖြတ်လျှောက်ပြလည်း မမြင်ဘူး၊ အာရုံကို မဝင်စားတာ”

ပတ္တမြားချိုက ဒေါသနှင့် အပြတ်ပြောပစ်လိုက်၏။
ခတ်လိုက်တာ...အလကားနေရင်း လာရန်စနေသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားကို ငါတို့
တွေ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားဘူး နင့်သိအောင် ပြောထားတာ”

“ငါ့ခဲအိုက ချမ်းသာတယ်”

“ငါတို့က အဲဒီလောက်ကို ချမ်းသာတယ်လို့ မထင်ဘူး
ဟေ့၊ နွားခြေရာခွက်ထဲက ရေအိုင်ကလေးပဲ ထင်တယ်၊ နင်က
ပင်လယ်ကြီး မမြင်ဘူးသေးတဲ့ ဖားပြုတ်မပဲ၊ ဘဝင် လေဟပ်မနေနဲ့၊
နင်ချမ်းသာတယ် ဟုတ်လား၊ သွားယူလာခဲ့ ပြည်တောင်းနဲ့ ရွှေတွေ
စိန်တွေ... ငါ့ကိုယ်အလေးချိန်လောက်ရှိရင် နင့်ကို သူဌေးမလို့
ခေါ်လိုက်မယ် ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ချစ်ချစ်စုစု ဒေါသတွေ မွန်ထူပြီး ချာကနဲ လှည့်ထွက်
သွား၏။

ပတ္တမြားချိုက ခြံဝင်းတံခါး အစုတ်ကို ဆောင့်ပိတ်ပစ်
လိုက်ပါသည်။

တကယ်ပါပဲ... နှင်းဆီရိုးရာရယ်...

နင့်မြင်ရင် ကောင်လေးတွေက ငမ်းငမ်းတက်၊ သူတို့
ရည်းစားကို လက်တွဲဖြုတ်ထားခဲ့ချင်ရော... နင်က အဲဒီလောက်
ချောလို့လား။

ငါတော့ မထင်ပါဘူး။

နင်က မာယာမရှိ၊ ပရိယာယ်မရှိ။ ပကတိ ရိုးရိုးကြီး။

မှော်အတတ်နဲ့ ပြုစားတတ်တာလည်းမဟုတ်၊ စကား
ပြောရင်လည်း ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း။

နင် စွဲမက်စရာကောင်းတယ်လို့ ငါမထင်ပါ။ ဒါပေမယ့်
နင့်ကို လာစော်ကားရင်တော့ ငါလည်း ခေါင်းငုံ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။

မြွေပွေးလို ဒေါက်ခနဲ ပေါက်ချလိုက်မှာ။

ငါတို့နှစ်ယောက် မတည့်ကြဘူး။ မှန်ပါတယ် မငြင်းဘူး။

ဒါပေမယ့် အပြင်ရန်သူရှိလာခဲ့ရင်...

ကျောချင်းကပ် ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ပဲ။

ငါတို့က ညီအစ်မလေ...

အဖေမတူ အမေကွဲတွေ ဆိုပေမယ့်...

ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ တစ်
အိမ်တည်းမှာ... လာထိလိုက်ကျော ဓားကြည့်ပဲ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

တစ်နေ့မှာ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ ဖေဖော်ဝါရီလ ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့၊
လုံးဝမေ့မှားမဟုတ်တဲ့နေ့...။
ပိတ္တမြားချိုအတွက် တစ်သက်လုံး သတိရစရာ ဖြစ်နေမှာ။
အဲဒီနေ့ မနက်က...

“မြားချို”

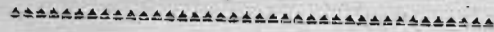
“ဟင်”

“ငါ လခထုတ်လို့ ဝယ်လာတဲ့ ဂါဝန်ဖြူကလေးကို နင်
ယူမဝတ်နဲ့နော်၊ ဆယ့်လေးရက်နေ့ ငါဝတ်မလို့... သိလား”

“အေးပါ”

ပိုးသားဂါဝန် ပျော့ပျော့ ဖွေးဖွေးကလေးကို သားရည်ကျ
စရာ၊ ဗီဂိုထဲမှာ လာချိတ်ထားသည်။ လေဒီရှူးအနက်ကလေးနှင့်...
ဝတ်ချင်စရာလေး။

၃၈ ဝန်းသီခိုင့်

မျက်စိကျနေတာ၊ ချောင်းနေတာ၊ ဝယ်လာတဲ့နေ့ကတည်း
ကပါပဲ။

နှင်းဆီ တစ်ခါလောက် ဂတ်ပြီးမှ ယူဝတ်မယ်လို့ တွေး
ထားခဲ့တာ။

ဘုရားစူး မလိမ်ဘူး...

ဦးဦးဖျားဖျား ယူဝတ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာ။

မတော်တဆ...

အရမ်းလှချင်လွန်းလို့...

အသစ်စက်စက်ကလေး ဝတ်ပြီး သွားချင်လွန်းလို့...
လှနေမှ ဖြစ်မှာ...

သည်လို... အဖြစ်က သည်လို...

ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ည...

ညရှစ်နာရီကျော် ကိုးနာရီနီးပါး၊ ညစ်ညစ်နှင့် အိုဗာတိုင်
ဆင်းပြီး ပြန်လာတာ၊ ပိုက်ဆံသုံးမလောက်လို့ အချိန်ပို အလုပ်
ဆင်းတာ၊ ညဆို စောစောကွေးပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ စာအုပ်ဖတ်...
တီဗွီကြည့်... အဲဒီလို နေတတ်သူ...

ထိုညက လမ်းမှာ ကားတွေရှင်းကာ လူလည်းရှင်းလင်း
တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

မျက်စိရှေ့မှာ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုမျိုး ပြကွက်ဆန်းတစ်ခု
တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတာ မသိခဲ့။

မီးထိုးပြီး လာနေသော ကားကြီးတစ်စီး၊ ဆလွန်းကား
ကလေးကို အရှိန်နှင့် တိုက်ပြီး ဝှေးကနဲ မောင်းထွက်သွားတာ။

အမယ်လေး ဘုရားရေ...

မျက်စိတွေတောင် ယောင်မှားပိတ်မိ၏။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

ကားနံပါတ်... ကားနံပါတ် မှတ်ပေးရမယ်လေ။

ကားကြီးကို နံပါတ် ချက်ချင်း မှတ်သည်။

အတိုက်ခံရသော ကားလေးက အရှိန်နှင့် လည်ထွက်ပြီး
သစ်ပင်ကို ဝင်ဆောင့်သည်။

“ဂျိန်း”

အရေးထဲ လက်က တုန်နေသည်။ ကားနံပါတ် ရေးလို

မရ။

လက်ဖဝါးမှာ ရေးလိုက်တာ...

ပြီးတော့ နောက်ပင်ကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကားလေးရှိရာ
ပြေးမိ၏။ လမ်းမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါလား။

လုပ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး...

ကားထဲကလူ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ...

မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲ ကားအနား တိုးကပ်မိစဉ်...

“အား... လုပ်ဦး၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက် ညပ်နေပြီ၊
ခင်ဗျား မသွားပါနဲ့”

အော်ဟစ်ကာ အကူအညီတောင်းသံ...

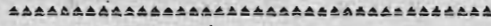
ကားတံခါး တစ်ဖက်ဖွင့်ပေးသည်။ ကားတံခါးက ဖွင့်မရ။

ပတ္တမြားချိုက ကားတံခါးကို ဆောင့်ဆွဲခါပစ်၏။ မြန်မြန်
တံခါးဖွင့်မှ ဖြစ်မည်။

“ခင်ဗျားလန့်ပြီး ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့”

“မပြေးပါဘူး”

“ဒါက ကုမ္ပဏီကငွေတွေပါ၊ ကုမ္ပဏီပိုင် Hand Phone
ခစ်လုံး... ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်း၊ ခင်ဗျား ခဏယူထားပေးပါ”

ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံတွေ၊ လက်ထဲ
ပေးလာသော ဟင်းနုဖုန်းနှစ်လုံး ကမန်းကတမ်းယူပြီး ကားနောက်
ခန်းဘက် ရွှေလိုက်၏။ ပတ္တမြားချိုက ငွေအရမ်းလိုအပ်နေပေမယ့်
ယုတ်မာတတ်သူ မဟုတ်ရပါ။

“ကျွန်တော့်ခြေထောက် ညပ်နေပြီ”

“ခဏနေဦး... ဆွဲထုတ်လေ”

ပတ္တမြားချိုက ပတ်ဝန်းကျင် လမ်းသွားလမ်းလာ အကူ
အညီ ရှာမိ၏။ တစ်ယောက်တည်းနှင့် မဖြစ်ပါ။

အကူအညီ လိုအပ်ပါသည်။

သူ့ကို ဆေးရုံပို့ဖို့၊ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားဖို့..

မှတ်ထားသော ကားနံပါတ်ကို ဖွင့်ဟပြောပြဖို့...။

လူလူချင်း ကူညီရိုင်းပင်းရပါမည်။

ပစ်စလက်ခတ် ထွက်သွားလို့မရ။

ဆေးရုံရောက်မှ သိရတာက သူဟာ...

‘နေမင်းသူရိန်’ ဟာ...

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူငွေတစ်ယောက်ဆိုတာ၊ သူ... သူငွေ

နီးသိလို့ ကူညီခဲ့တာ မဟုတ်။

သဘောရိုးနှင့် ကူညီခဲ့တာပါ။

ဟုတ်တာပေါ့... ပိုက်ဆံတွေက အများကြီး၊ သူက ဒုက္ခ
ရောက်နေချိန်...။

သည်လိုညာတာ နားလည်ပေးရမှာပေါ့။ ပတ္တမြားချိုက
Hand Phone နှစ်လုံး သူ့ဆီပြန်ပေးသည်။ သူက လိပ်စာကတ်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆက်တွေကြမယ်”

ပဉ္စမစကား...

“ခင်ဗျား လာရမယ်နော်” တဲ့။

စိတ်ချစွာ ထပ်မှာတဲ့ ဆဋ္ဌမစကား...။

ပတ္တမြား ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။

လာမှာပေါ့၊ မလာဘဲ နေပါ့မလား။

ပတ္တမြားချိုက သူ့ကို ဥပက္ခာပြုနိုင်မှာတဲ့လား...။

အခွင့်ရေး တစ်ခုလောက်ဖြစ်ဖြစ် ရချင်တယ်။ သူချိန်းဆို

တာကို လက်လွှတ်ခံပါ့မလား။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ့ဆီက ပကမဦးဆုံး စကား...

“ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ”

ဒုတိယစကား...

“မနက်ဖြန် ဆယ်လေးရက်နေ့ တွေ့ရအောင်”

တတိယစကား...

“ဆောရီး... အလုပ်သမားလို့ ညာမိတာ”

စတုတ္ထစကား...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဪ...
သုရုပ်ရည်က...

ဘာမှပြောစရာမရှိ...

နံ့ညားကြည့်ကောင်းလိုက်တာ...

စူးစူး တောက်တောက် မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ ဘုရားဖန်ဆင်း

ပို့လွှတ်လိုက်တဲ့ ဖူးစာရှင်များလား...

ရင်တွေခုန်လိုက်တာ... တကယ်ပါ။

ခွင့်လွှတ်ပါ နင်းဆီရိုးရာရယ်...

သူချိန်းတဲ့ဆီ သွားဖို့အတွက် နင့်ဂါဝန်ဖြူကလေးနဲ့ လေဒီ

အနက်လေးကို ခိုးဝတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။

ငါချမ်းသာလာရင် ပြန်ဝယ်ပေးမယ် စိတ်ချ။

ဆယ်ထည် ပြန်လျှော်ပေးမယ်...ယုံ။

ကိုယ်ပင် မဝတ်ရသေး... ဦးဦးဖျားဖျား မြားချိုက ဟိုတယ်
တစ်ခုမှာ ထမင်းသွားစားဖို့ရှိတာ၊ သူ့သူငယ်ချင်းဆီကို ဖုန်းဆက်
တော့ သိရ၏။ နှင်းဆီ စိတ်မထိန်းနိုင်။

ဒေါသတွေ တဝန်းဝန်းနှင့် လိုက်သွားမိ၏။

သည်းခံနေလို့ ရောင့်တက်တာ၊ လူပုံအလယ် အရှက်ခွဲမှ
နောက်ဆုံးဆင်ခြင်မှာ... သည်အတိုင်း လွတ်ထားလို့မရ၊ တွေ့ကြ
ရောပေါ့...။

ဘီရိုကိုဖွင့်ပြီး 'ဟာ' ကနဲ ဖြစ်သွားရသူက နှင်းဆီရိုးရာ။
လုပ်ချလိုက်ပြီ။

နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ကာ ဒေါသကြောင့် မျက်ရည်ပင်
လည်ချင်သည်။

သေသေချာချာ မှာထားရက်သားနှင့် ခွင့်မလွှတ်ချင်။

ပတ္တမြားချိုကို စိတ်ဆိုးသည်။ ဒေါသကို မျိုသိပ်မရ။

ချက်ချင်းလိုက်သွားပြီး ရန်တွေ့ချင်သည်။ လုပ်ရက်လိုက်

တာ။

အဲဒီမှာ စတွေ့တာ...

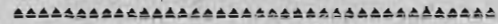
♦ ဉာဏ်ပင်းစာပေ ♦

နေမင်းသူရိန်နှင့် နှင်းဆီရိုးရာ အဲဒီနေ့က စတွေ့တာ...

♦ ဉာဏ်ပင်းစာပေ ♦

အချင်းချင်းက အကြောင်းမဟုတ်။

အခုဟာက သူစိမ်းရှေ့မှာ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

ဘာလို့ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာလဲ။

နှင်းဆီ မှားသလား။

မှားတယ်ဆိုလည်း ပြင်မရတော့ပါ။

နှုတ်မရအောင် ကျွံသွားခဲ့ပြီ။

ပတ္တမြားချိုဘက်ကတော့ မသိပါ။

နှင်းဆီရိုးရာကတော့ ထိုဖြစ်စဉ်အတွက် နောင်တရသည်။

ညီအစ်မအရင်းတွေ မဟုတ်လား။

နှင်းဆီ သည်းခံခွင့်လွှတ်လိုက်ရင် ပြီးရော။

ရှည်ပြီး လိုက်သွားမိသော ခြေလှမ်းတွေက တရားခံ...

ဒေါသတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိတာက ထိန်းမရနိုင်ခဲ့။

ထိုဖြစ်စဉ်က...

ဖေဖော်ဝါရီ ဆယ်လေးရက်နေ့...

ရှက်စရာတော့ တော်တော်ကောင်းသည်။ ပြန်တွေးတိုင်း

မျက်နှာပူစရာ။

တွေး... တွေးပြီး ရှက်လိုက်ရတာ။

ပတ္တမြားချိုကြောင့်ပေါ့။

သူ့ကြောင့်...

သွေးပူပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တော့ မှားကုန်ရော။

တစ်ဖက်လူတော့ ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ မသိ။

ထိုဖြစ်စဉ်...

ညနေ သုံးနာရီကျော် လေးနာရီမှာ စခဲ့တာ။

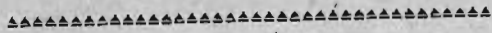

ကန်ရေပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေနုအေးသည် တစ်သက်တစ်ခါ ဒီတစ်ခါ အချိုငြိန်ဆုံး၊ အလတ်ဆတ်ဆုံး၊ အလှပဆုံးဟု ထင်မိ၏။

မြားချိုဝတ်ထားသော ဂါဝန်ပျော့ပျော့ ဖတ်ဖတ်ကလေးက လေမှာလွင့်နေသည်။

ဆံနွယ်တွေလည်း လွင့်တာပါပဲ။

မျက်စိရှေ့မှာက ခမ်းနားစွာ ခင်းကျင်းထားသော ထမင်းစားပွဲကြီး...။

ဟင်းမည် အစုံအလင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ...

ပုစွန်ကြော် ငါးသလောက်ပေါင်း...

ကြက်ကင်... ဘဲပေါင်း။

အစိမ်းအရွက်ကြော်...

သဘောသီးထောင်း...

ဟင်းချိုရည်...

အချို သစ်သီးပွဲ၊ ပြီးတော့...

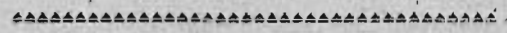
အအေးပူတွေ။

တစ်ခါမှ အဲဒီလောက် ပြည့်စုံခမ်းနားသော ထမင်းဝိုင်း

မစားဘူးခဲ့ပါ။

အသုပ်တွေက သုံးလေးမျိုး၊ အရည်သောက်က သုံးလေးမျိုး... ဆီပြန်ဟင်းပွဲတွေက လေးမျိုး၊ ခေါက်ဆွဲကြော်... ကြာစကြော်၊ အိုး... ဘာ စပြီး စားရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ထက်အရင် ကြိုရောက်ပြီး ကိုယ်တိုင် စောင့်နေသူ။

နွေးထွေးသောအပြုံးနှင့်။

ခန့်ညားသော ပုဂ္ဂိုလ်...။

အိုး... ပြည့်စုံလှပလွန်းတဲ့ အချိန်ကလေး။

ပတ္တမြားဖြစ်ချင်ဆုံးသော ဘဝမျိုးကို ဆက်လက် ပိုင်ဆိုင်

ခွင့် ရချိန်ကလေး...

နေမင်းသူရိန်ရယ်...

သည်လောက် လေးလေးနက်နက် ကြိုဆိုဧည့်ခံမယ်လို့

ထင်မထားခဲ့ဘူး။

ဝမ်းသာလိုက်တာ။

ကြည်နူးလိုက်တာ။

သူက ဂျင်း ခဲပြာရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီ အရောင်နုနု စိမ်းဖန်ဖန်ကို ဝတ်ထားပါသည်။

သန့်ပြန့်သားနားသော သူ့သဏ္ဌာန်သည် မြင်လိုက်ရုံနှင့်

သူဌေးမှန်း သိသာ၏။

“ပတ္တမြားချို”

“ရှင်”

ယဉ်ကျေးညင်သာစွာ ထူးလိုက်ပါသည်။

“စားလေ”

“ဟုတ်”

“ဒါက ကျွန်တော့် လက်ဆောင်”

အမယ်လေး...

မျက်စိရှေ့က စားပွဲပေါ် တိုးရွှေပေးလာသော ဟင်းနုဖုန်း

ဗူးကလေး...

လိုချင်နေတာ ငမ့်ငမ့်တတ်...။ ဘယ်လိုမှ မဝယ်နိုင်

သေးလို့သာ အောင့်အီး မျိုသိပ်ထားရတာ။

သူက Hand Phone လက်ဆောင်ပေးသတဲ့လား။

ဖျော်လိုက်တာ...

“ပတ္တမြားချို”

သူခေါ်သံကြောင့် မျက်လွှာလှန်ကြည့်မိ၏။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ဟင်”

“လိုချင်တာ သုံးခု ပြောကြည့်လေ၊ ဖြစ်ချင်တာ သုံးခု ပေါ့၊ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးမယ်”

ကြားလိုက်ရတာ မင်္ဂလာရှိလိုက်တာ၊ နားချမ်းသာလိုက်တာ။

ပီတိပြုံးကလေး နှုတ်ခမ်းပေါ် ခိုတွဲလာ၏။ သူက အလိုက်သိလွန်းသည်။

“စဉ်းစားလေ... စဉ်းစားပြီးမှပြော” တဲ့။

“ဘာစားဦးမလဲ၊ လိုတာထပ်မှာလို့ရတယ်” တဲ့။

သူနှင့်တွေ့ဆုံရတာ ပတ္တမြားချို ကုသိုလ်ကောင်းလိုက်တာ၊ ကံကောင်းလိုက်တာ။

ဟင်းနုဖုန်းကလေးကို ကောက်ယူကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေမိ၏။

ဟိုတစ်နေ့က ထူပူနေလို့ ရင်မခုန်တာလား၊ သည်နေ့တွေ
ရင်... ရင်ခုန်သံက မြန်ကိုမြန်သင့်တာ၊ လေနုအေးတိုက်ခတ်နေ
သော ညနေခင်းကလေးမှာ ဘယ်လောက် ကဗျာဆန်သလဲ။

ဟူး...

သူ ပုခုံးမြင့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

ကိုယ့်ကို ကူညီကယ်တင်ခဲ့သူကလေး...

သူမအကြောင်းတွေလည်း ကိုယ်က စုံစမ်းခဲ့ပြီးသား...
သံသင့်သလောက် သိခဲ့ပြီးသား။

ပါရမီဖြည့်ဘက် နေရာကလေးသာ မပေးနိုင်တာပါ။
ကျန်တာအားလုံး ပြန်ကူညီမယ်။

အဲဒါ နေမင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ကျေးဇူးတရားကို ပိုသာစွာ
ဆပ်သွားချင်တာပါ။ အကြွေး မတင်စေချင်ဘူး။

သူမဘက်က တောင်းဆိုလာမယ့် ကိစ္စတွေ၊ သူ လုံးဝ
ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပါ။

ပြောပါ ပတ္တမြားချို...။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

နေမင်းသူရိန်က လှပကြောရှင်းသော၊ ခွံနှောင်းနူးညံ့သော
သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သေချာသထက် သေချာသွား၏။
သူ့ရင်ဘက်ကို မသိမသာ လက်ဖဝါးနှင့် ဖိကြည့်သည်။
ရင်မခုန်ပါလား။
ရင်ခုန်သံက တိတ်ဆိတ်နေသည်။
ရင်ခုန်မြန်မှ အချစ်ဖြစ်တာ။
ကိုယ့်ဘဝကိုတော့ မင်းလက်ထဲ မအပ်နိုင်တော့ဘူး...
ပတ္တမြားချိုရယ် ဆောရီးပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ...ဘာလိုချင်လဲ ဘာလုပ်ချင်လဲ...
ပူဆာစမ်းပါ...အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ပတ္တမြားချိုက သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဖောက်ကာ ထည့်ပေး
ထားသော ဖန်ခွက်ကလေးထဲက အအေးကို မော့သောက်လျှက်
မေးမိပါသည်။

အိမ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေရသလိုပဲ နှင်းဆီရိုးရာရယ်။

စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေကို ရင်ခုန်လိုက်တာ
တဆတ်ဆတ် တလုပ်လုပ်။

“ဒီလိုပါပဲ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပြောင်းလုပ်မလား၊
ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ပတ္တမြားချိုက စဉ်းစားနေသည်။

အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲလေး
သူမက လူသားချင်း စာနာစွာ ဖြူစင်ရိုးသားစွာ ကူညီရိုင်းပင်း
ခဲ့တာ။

သူ့ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ကြောက်ရွံ့စွာ မဝံ့မရဲ အနား
တပ်လာသော မျက်နှာကလေး...

သူ လုံးဝ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ထိုကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။

သူ့ဘက်က ပြန်ပေးဆပ်ရမယ့်အလှည့်မှာ သူက လက်တွန့်
နေမှာ မဟုတ်။

“စားလေ”

“ကိုနေမင်းသူရိန်မှ မစားဘဲ”

“စားမှာပေါ့ ကိုယ်က မင်းကို စောင့်နေတာ”

သူက တူနှစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဟင်းတွေအရင်စား ထမင်းက နည်းနည်းပဲ စားပေါ့၊
စားလေ”

ပတ္တမြားချိုလည်း သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြီး တူကလေး
နှစ်ချောင်း လှမ်းယူ၏။

နှင်းဆီရေ... ငါ သတိရတယ်ဟာ။

ပတ္တမြားချို တမ်းတမိ၏။

ကိုယ်တို့တွေ ထမင်းဝိုင်းက တစ်ခါမှ သည်လောက်
ကြည့်စုံဖွယ်ရာတာ မရှိခဲ့ဘူးပါ။

နင့်ကို စားစေချင်လိုက်တာ။ ငါ ဘာလို့ မခေါ်မိသလဲ။
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့မိ
တာ၊ နင့်ကို ခေါ်သင့်တာ။ စိတ်ထဲမှာ သတိရနေတုန်း၊ မြန်းဆို
ဘေးနားရောက်လာသော နှင်းဆီရိုးရာ...

“အမယ်လေး”

လန့်ပြီး တူကလေးနှစ်ချောင်း လွှတ်ချမိ၏။ အနားကပ်
ကာ အော်လိုက်သော နှင်းဆီရိုးရာ၏ အသံ...

“နင် တော်တော်တရားပါလား”

ပတ္တမြားချို ပုခုံးကို ရိုက်ကာ ပုတ်ကာ...

“ချွတ်... ချွတ် ပြန်ပေး၊ ငါ့အင်္ကျီနဲ့... ငါ့ဖိနပ်၊ သည်းခံ
လို့ ရောင့်တတ်လာတာ”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ပတ္တမြားချို မျက်နှာကလေးက ရဲကနဲဖြစ်သွားပြီး၊ နှင်းဆီ
အိမ်ကို ထပ်တသည်။

စားပွဲပေါ်က Hand Phone လှလှလေးဟာ နှင်းဆီရိုးရာ
ခြေဖမိုးပေါ် ဘုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျလာ၏။ ပတ္တမြားချို၏ လက်နှင့်
တိုက်မိသွားတာပါ။

နှင်းဆီရိုးရာက သူ့ပါးစပ်ကို လာပိတ်ထားသော ပတ္တမြား
ချို၏လက်ကို ဖယ်ပစ်၏။ အဖြစ်အပျက်က မြန်လွန်းတော့
ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသူက နေမင်းသူရိန်...

“ဖယ်စမ်းပါ... ပြောမှာပဲ၊ ပြောမှ နင်သိမှာ”

“နှင်းဆီ... ငါ့ဧည့်သည်ရှေ့မှာ”

နှင်းဆီရိုးရာက ခပ်မတ်မတ်ထိုင်နေသော လူတစ်
ယောက်ဆီ ခုမုကြည့်မိ၏။

သူ့မျက်လုံးတွေက သူမကို နှိုက်ငေးကြည့်နေပါရောလား။

သူ ဘယ်သူလဲ...။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

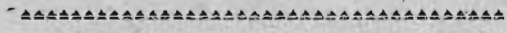
နေမင်းသူရိန်က မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ လောဟာနယ်ထဲ
ကနေ လေထီးဖွင့် ခုန်ချပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ် ဆင်းလာသလို
လှိုက်ကနဲ အေးစက်ကာ တဒုန်းဒုန်းနှင့် ရင်ခုန်မြန်လာသော ကိုယ့်
ရင်ဘတ်ကို အံ့သြစွာ သတိပြုမိ၏။ ရင်ခုန်သံက တငြိမ့်ငြိမ့်
မြန်နေဟုန်း... ထူးဆန်းလှချည်လား...။

ဒါ ဘာကြောင့်များလဲ...။

စောစောက လှုပ်နှိုးမရခဲ့သော ရင်ခုန်သံ။
ပေကပ်ရပ်တန့်နေသော နာရီပျက်ကြီးလို... ခုတော့
ဆည်း စည်းချက်မှန်စွာ...။
ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း... နှင့်။

သူ့ အမြင်မှာ ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။

“ခဏလေး နေပါဦး”

သူမတို့ နှစ်ယောက်ကြား သူ ကြားဝင်ဖြန်ဖြေပေးရတော့မည်။

ရင်ခုန်သံကို ဆန်းစစ်ခံစားနေလို့မရ၊ ဘာတဲ့... အင်္ကျီနဲ့ ဖိနပ်တဲ့။ ဒါက သူ့အတွက် အသေးအမွှား ပါးပါးကလေးပါ။

ပြဿနာ ဖြစ်ရမှာမလို့။

“ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ သူ့ခွင့်မတောင်းဘဲ ယူဝတ်မိတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်လျှော်ပါ့မယ်၊ ခုချက်ချင်း လိုက်ဝယ်ပေးပါ့မယ်... ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ”

သူမိမ်းတစ်ဦး၏ ဖြန်ဖြေစကားကြောင့် နှင်းဆီရိုးရာ ဒေါသတွေ ပျောက်သွား၏။

ဘာလို့ သည်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

နှင်းဆီ လွန်သွားပြီလား။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ဂျင်ပန်အပြာနှင့် တီရှပ်ဖြူကို တွဲဝတ်ထားသော ကောင်မလေး...

သူတို့ စားပွဲကို မြန်းကနဲ ရောက်လာပြီး ပတ္တမြားချိုင့် ဆွဲခါရန်လုပ်သော ကောင်မလေး၊ ဒေါသတကြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ထားသော ကောင်မလေး...။

သူ့ဆီ အကြည့်တစ်ချက်ရောက်ပြီး လုံးဝဂရုမစိုက်သလို မျက်လုံးလွဲသွားသော ကောင်မလေး...

အပြုအမူနှင့် လုပ်ရပ်က တော်တော်လွန်ပေတယ်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၇၀ ပန်းသီခိုင်း

ထိုလူကို အေးစက်စက် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် နေမင်းသူရိန်ပါ”

“နေစမ်းပါဦး... ရှင်က ဘာလို့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကိစ္စကို ဝင်စီမံပေးနေရတာလဲ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ ရှင်နဲ့ အလွတ်ကြီး”

ထိုစကားက သူ့အတွက် အရမ်းဝမ်းသာစရာ ကောင်းသည်။ ထိပေါက်သလိုပါပဲ။

ဘာတဲ့...

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတဲ့...။

စောစောက နာမည်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ပါတယ်... နှင်းဆီတဲ့...

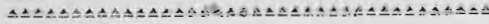
“နှင်းဆီ... ဒါ ငါ့ဧည့်သည်ပါဆို”

ပတ္တမြားချိုက နှင်းဆီလက်ကို ဆုပ်ခါရမ်းပြီး ဆိုလိုက်၏။ နှင်းဆီက ပတ္တမြားချိုကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပတ္တမြားချိုက တောင်းပန်သလို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...။

ကဲ...နှင်းဆီရိုးရာ... တို့သီချင်းထဲကလို ပြန်ပေတော့...။

“နင် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

ပတ္တမြားချိုကို ပြောပြီး စကားဆုံးတာနှင့် ချာကနဲလှည့် ထွက်သွား၏။

“နှင်းဆီ... နှင်းဆီ”

ပတ္တမြားချိုက ပြေးလိုက်သွားပြီး လက်မောင်းဆွဲ၏။

“လာစားပါဦး”

“မစားချင်ပါဘူး”

“လာပါ”

“မလာပါဘူး လွတ်”

“ငါ ပါဆယ်ဝယ်လာမယ်”

“ခုမှ လာလုပ်မနေနဲ့”

“ဆောရီးပါဟာ...ငါအရမ်းလှချင်လို့”

“ကော်ပြီ မပြောနဲ့တော့”

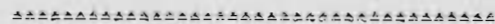
ထပ်ပြီး ထိုကိစ္စကို မဟချင်...။

သူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အရှက်ရခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါ နှင်းဆီ

ဖန်တီးတာလား။ မြားချို ဖန်တီးတာလား။

မွန်းကြပ်စွာ ပင့်သက်နှုန်း ရှိကိမိ၏။

ဘယ်လိုခံစားမှုကြီးမှန်း မသိ။

ပြန်နှုတ်လို့ ရချင်သည်၊ ပြန်ဆယ်လို့ရချင်သည်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလို့ ပြန်ရစ်လို့ရချင်သည်။ ရောက်မလာခဲ့ရင် ပြီးရော... ကိုယ်ကလည်း လခကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုပြီး တမြတ်တနီးဝယ်ကာ၊ တသသနှင့် မဝတ်ရက်ခဲ့သော အင်္ကျီကလေး မဟုတ်လား။

တယုကယကြည့်ကာ သည်နေ့မှ ဝတ်မလို့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းထားလို့။

ထားပါတော့လေ... နှင်းဆီက အကြီးပဲ မဟုတ်လား။ အလျှော့ပေး သည်းခံရမှာပေါ့။

မြားချို... သူစိမ်းကောင်လေး...ကောင်လေးတော့ မဟုတ်၊ သူက နည်းနည်းကြီးပါပြီ။ လူရွယ်...လူလတ်။

ဟိုလူရှေ့မှာ မြားချို အရမ်းအနေရခက်သွားမလား။ နှင်းဆီက ရင်ဆိုင်စရာမလို၊ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ အားလုံးကျန်ခဲ့ပြီ။

မြားချိုမှာတော့...

သည်အထိလိုက်လာ ပေါက်ကွဲရတယ်လို့...။

“သူက မင်းညီမလား”

“အစ်မပါ”

“ဪ...တစ်အိမ်တည်း နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာပဲ သိခဲ့ပြီး မိသားစုအကြောင်း မမေး

ခဲ့တာ သူ့အမှား...။

“ဒေါသကြီးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး...မြားချိုက သူ မကြိုက်တာ ခဏ ခဏ လုပ်လို့ပါ”

အပြစ်ဝန်ခံတတ်တာလေးက ချီးကျူးစရာပါ။

“ပြန်လျော်ပေးလိုက်၊ ကိုယ် လိုက်ဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ မင်းလည်း လိုချင်တာဝယ်ပေါ့”

ပတ္တမြားချို မျက်နှာကလေး ပြုံးသွား၏။

“ဆောရီးနော်”

မျက်နှာကလေးပျက်ကာ တောင်းပန်တော့ သူက နူးညံ့

စွာပြုံးပြီး...

“ရတယ်”

ဟုဆို၏။

ပတ္တမြားချိုက ဟင်းနီဖုန်းကလေးကို ပြန်ကောက်လိုက်

၏။ ဘာမှမဖြစ်တာ တော်သေးသည်။

နှင်းဆီကလည်း တကယ်ပါပဲ။

၇၆ ငန်းသီခိုင်

သူဌေးမလေးလို တစ်ခါမှ 'Shopping' မထွက်ဘူးခဲပါ။

ထိုအခွင့်ရေးကို ခေါင်းခါမငြင်းချင်ပါ။ ရတောင့်ရခဲ

မဟုတ်လား။

ခါတိုင်းဆို 'ကြည့်... ပြန်' ကြီးပဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာ...

ဝယ်မှ မဝယ်နိုင်တာ။

“ဘယ်မှာ ဝယ်ချင်လဲ”

ပဲတ္တမြားချိုက မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကာ စဉ်းစား

နေ၏။

“ထမင်းစားရင်း စဉ်းစားပေါ့”

သူ့အတွက်တော့ ညီမလေးတစ်ယောက် ကောက်ရသ

လိုပါ။

နှင်းဆီဆိုသော မိန်းမချောကလေးကိုတော့ သူ ထပ်တော့

ချင်သည်။

ရင်ခုန်သံမြန်တာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ သေချာအောင် သုံးကြိမ်

ဆုံးပြီးမှ သူက လက်ခံချင်တာ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သင်္ဃေတစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခိုင်

၇၇

သူက အချစ်ကို ယုံကြည်သူပါ။

ရင်ထဲမှာ ချစ်မိရင် နှလုံးသားက တဒုတ်ဒုတ်နှင့် ခုန်ကို

ခုန်ရမှာ၊ ငြိမ်သက်နေမှာ မဟုတ်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“နှင်းဆီရိုးရာမှာ နာရီလေးတွေ အများကြီးပဲ၊ သူက နာရီ ခရေစီလေ၊ အဖြူရောင်နာရီလေးတွေပဲ ဝတ်တာ”

သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာသော စကား...

ပတ္တမြားချိုက ပီကေတစ်ခု ထုတ်စားပြီး...

“နှင်းဆီက ပီကေစားတာ မကြိုက်ဘူး၊ မုန့်စရာကြီးတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဦးထုပ် လျှာပြောင်းပြန်ဆောင်းပြီး ပီကေဝါးရင် အမုန်း ဘယ်တဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်လိုစတိုင်လ်ကို ချစ်လဲ”

“ဟင်”

ပတ္တမြားချိုက နေမင်းသူရိန်မျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့် သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ဟလို့...

နေမင်း ကိုယ်ကြီးမတ်ကာ မျက်နှာပူသွား၏။

“မြားချိုက ဘယ်လို စတိုင်လ်ကြိုက်လဲဆိုတာတော့ မမေးဘဲနဲ့”

“နှင်းဆီက အဖြူရောင်ကြိုက်တယ်”

ပတ္တမြားချို၏ စကားတွေထဲမှာ သူ အလွတ်မှတ်မိခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေ...

“ပြီးတော့ အရောင်တောက်တောက်တွေ မကြိုက် ဘူး...အရောင်နုနုလေးတွေပဲ ဝယ်တာ”

နေမင်းသူရိန် နှုတ်ခမ်းအစုံက အလိုအလျောက် ပြုံးနေ မိ၏။

တစ်မိမိမိတွေ့ကာ ကြည့်နှုတ်မိရင် စစ်မှန်သော မေတ္တာတဲ့။

“ဟုတ်သားပဲ”

သူ ခပ်တိုးတိုးရယ်မိ၏။

“ပြောပါဦး...ပတ္တမြားချိုက ဘယ်လိုပုံစံ ကြိုက်တာလဲ”

“ကိုနေမင်းသူရိန်လိုမျိုး”

ဝို...

သူ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

ပွင့်လင်းတတ်တာ...

ရင်ထဲရှိတာ ဝန်ခံတတ်တာ ချိုးကျူးပြီးသားပါ။ ထပ်ပြီး

လေးစားရတော့မလား။

“ရှပ်ရည်လား...စတိုင်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံ”

“ဪ...ချမ်းသာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

✧ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ✧

“ဒါဆို...”

“ခမ်းနားထည်ဝါပြီး ဩဇာရှိတာ”

“ဪ... ရက်(စ်)... ရက်(စ်)... အိုင်စီး အိုင်စီး...”

ဟု သူ သဘောပေါက်သွား၏။

ဒီလိုကိုး...

တကယ်ပါပဲကွာ၊ ပွင့်လင်းတာကို လေးစားသွားပြီ။ စိတ်
ရင်းကောင်းတာကိုတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံလို့ နားလည်ပြီးသား။

“နှင်းဆီက ဆရာဝန်ဆို သိပ်သဘောကျတာ၊ ဆယ်
တန်းအောင်တုန်းက အမှတ်မီရဲ့သားနဲ့ ဆေးကျောင်း မတက်ခဲ့ရ
တာ”

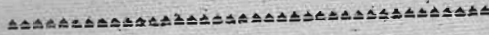
ကိုယ်က ဆရာဝန်မဟုတ်ဘူး နှင်းဆီ။ သူ ချက်ချင်းပဲ
ဆုံးသပ်မိပါသည်။

ဘာလို့ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်ဟု အောင်တ
မိသလိုပင်။

“ကဲပါ... ကိုနေမင်းအကြောင်းတွေ ပြောတော့”

✧ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ✧

၈၂ ပန်းသီခိုင်း

“နင်းဆီကို ပြန်ပြောမှာလား”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ပတ္တမြားချိုက ရယ်ပါသည်။

“အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မေးမှာ သေချာတယ်၊ ပြောသင့်တာပြော၊ ချန်သင့်တာချန်၊ တည်းဖြတ်အယ်ဒီတာလေ”

ကိုယ့်အကြောင်းတွေ အများကြီး ပြောပြလိုက်မိပဲ ပတ္တမြားချို။

နင်းဆီအတွေးထဲကို နေရာယူချင်လို့ပါ။ ခဏလေးပဲဖြစ်။

ဖြစ်။

ကိုယ် တကယ်ပဲ အံ့သြစရာကောင်းနေပါပြီ။

နောက်တစ်နေ့...

ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံခွင့်...။

သခင်တစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခွက် ၈၅

မင်းဘက်ကရော...

မင်းက ကိုယ့်အကြောင်းတွေ သိမှာမဟုတ်သေးဘူး။
ထပ် တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ မင်းလုံးဝ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။

နှင်းဆီရိုးရာရယ်...

မြင်မြင်ချင်းပဲ ခိုက်မိပါတယ်။

ရင်ထဲကို ထုတ်ချင်းခတ် ဝင်ရောက်သွားတာ ဂူးခနဲ...

လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသောအချိန်...

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မထားသော အခြေအနေ...

အရမ်းရင်ခုန်စရာကောင်းပါသည်။

ကိုယ့်အတွက်တော့ မင်းဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ချိုမြိန်

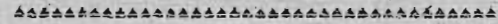
မှတလေး...။

မင်းကိုမြင်ရရင် ကိုယ်က ကျေနပ်တာကိုး၊ ကိုယ် ထပ်

တလဲလဲ ဆန္ဒရှိနေတာက...

See-You Again .. Again ပါပဲ။

သရုပ်တစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခွက် ၈၇

ထိုညဝက် ဂါဝန် ခူးဆစ်ဖုံးကလေးက ဝတ်လွန်းလို့ ဟောင်းနွမ်း
နေပါပြီ။

ညအိပ်ရာဝင်ဆို ရေချိုးပြီးမှ အိပ်တတ်တာ နှင်းဆီအ
ကျင့်တစ်ခု။

ပတ္တမြားချိုကို လှမ်းကြည့်တော့ အိပ်ရာပေါ်တက်ပြီး
တိဗ္ဗိကြည့်နေပြီ။

ကြာလိုက်တာ...

သရဖူမဂ္ဂဇင်း အသစ်ဖတ်ချင်လို့ အိမ်ဘေးနားက မမြဲကို
ယူလာခိုင်းထားတာ ခုထုတ်ထိလည်း လာမပေးသေးပါလား။

နှင်းဆီက ဆံပင်တွေဖြိုးကာ ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ ည
အိပ်ရာဝင်မှာမို့ သနပ်ခါးလည်း မလူးချင်တော့ပါ။ ပတ္တမြားချိုက
ညနေကတည်းက ပါးကွက်နှစ်ခုနှင့်။

ပတ္တမြားချိုက ညအိပ်ရာဝင်ချိန် ရေမချိုးတတ်။ တစ်ခါ
တလေ ချိုးရင်တည်း ဟပ်ချိုးဖြစ်မဆုံး။

♦ ညဏ်ဝင်းစာပေ ♦

နှင်းဆီရိုးရာက ရေတဝကြီး စိမ်ချိုးပြီးသောအခါ Night
Dress အဖြူရောင် ပါးလွှာလွှာကလေးကို ဝတ်လိုက်၏။

ခုမှပဲ လန်းဆန်းအေးမြသွားတာ။

မူးမိုက်ပြီး လှောင်စပ်နေလိုက်တာ...

ခုမှ နွေက ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်တုန်း ရှိသေးတာ... နှင်းဆီ
က အပူဒဏ်မခံနိုင်။

ကျစ်ဆံမြီး ကြိုးတစ်ချောင်းလေး ပုခုံးမှာ သိုင်းထားသော

♦ ညဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မြားချိုမှာ အခွင့်ရေး ရှိပါသည်။

“ပတ္တမြားချိုရယ် အဲဒီလို သေးသေးမွားမွား ပြောကာ
မဟုတ်ဘူးကွ”

သူ ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်တာလား။

“အခွင့်အရေး ကြီးကြီးမားမားကို ပြောတာ၊ ဒါမျိုးလေး
တွေက အခုတစ်ရာတောင်းလည်း ရတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို ရေနံမှန် လာပြီမှာပေါ့”

“အင်း”

ပတ္တမြားချိုက ကျေနပ်သွား၏။ နှင်းဆီမသိအောင် ခိုးဆက်
ရတာ ရင်ခုန်စရာလေးပါ။ အပြတ်ပိတ်ပင်ထားတာ။

‘အဲဒီလူနဲ့ မဆက်သွယ်ရဘူး’ တဲ့။

‘နင်ကူညီခဲ့တာ အလကားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’ ပေးတိုင်း
ယူ ကျွေးတိုင်းစားမလို့လားတဲ့ ရှက်စရာကြီးတဲ့...။

ပတ္တမြားချိုက နှင်းဆီရိုးရာကို မသိမသာခိုးကြည့်၏။

နှင်းဆီက မသိပါ။

နှင်းဆီ ရေချိုးနေတုန်း ဖုန်းခိုးပြောပြီးပြီ။

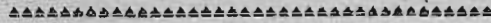
“ဟဲလို ပြောပါ”

နေမင်းသူရိန်က မေးလာသောအခါ မြားချိုက ...

“ရေနံမှန်စားချင်လိုက်တာ”

ဟု ညည်းလိုက်၏။

‘သုံးခုပြော’ ဟု ဆိုထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

မဆက်သွယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး၊ နှင်းဆီရေ...သည့်လို
မိတ်ဆွေမျိုးရဖို့ လွယ်တာမှတ်လို့... အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါ
မလာဘူး မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်ရမှာပဲ။

နှင်းဆီက ပြန်ဝယ်ပေးသော ဂါဝန်နှင့် ဖိနပ်ကို မယူပါ။
ဝယ်လာသော စားစရာတွေပင် မတို့မထိ မနည်းတိုက်တွန်းမှ
စားတာ။

“တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူး ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ငါ လုံးဝကို
မစားချင်တာ”

“စားပါ မဆိုင်ပါဘူး”

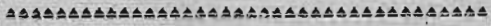
“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်နဲ့”

“အင်း”

နှင်းဆီကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပေမယ့် နှင်းဆီစကားကို
နားမထောင်နိုင်တာ သေချာနေပါပြီ။

“တော်ကြာ လာ အထင်သေးနေဦးမယ်”

အထင်ကြီးစရာရော ဘာများရှိလို့လဲ။

အဲဒီလို ပြန်မေးမိရင် စကားတွေ အခြေအတင်များရဦးမှာ။
ရေခဲမုန့်စားရဖို့အရေး ဘယ်လို ဆင်းရဲမွန်းပင် မသိ။
နေမင်းသူရိန်ရောက်လာရင် နှင်းဆီသိကို သိမှာ။

ဟော...ခေါင်းလောင်းဆွဲသံပါလား။

တဖျတ်ဖျတ် လျှောက်လာသံလည်း ကြားရပြီ၊ တံခါး
ခေါက်သံ ဖွဖွ...သူလာပြီ။

ပတ္တမြားချို ရင်ခုန်သွား၏။

အချစ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။

နှင်းဆီမသိအောင် ခိုးချိန်းရတာ စိတ်လှုပ်ရှားမိတာပါ။

“ခုမှ လာပို့တယ်၊ အဲဒီ မမြဲကတော့”

နှင်းဆီရိုးရာက မဂ္ဂဇင်းမှားထားတာ လာပို့သည်ပဲ ထင်
တာ ဖျတ်ကနဲ့ အခန်းထဲက ထွက်သွား၏။

လွဲပြီ...အလွဲကြီး လွဲပြီ ထင်ပါရဲ့။

မဂ္ဂဇင်းလာပို့သော မမြဲလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟု အသာ
စားဖွင့် ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ဟင်”

တံခါးကို ပြုန်းကန် ဆွဲအဖွင့်မှာ မပ်တတ်ရပ်နေသော
ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် နှင်းဆီ မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားရ၏။

ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဟု ထွေးမိပြီး။ နောက်မှ
ညဝတ်ဂါဝန် အရမ်းပါးနေသလားဟု ခြေလှမ်း နောက်ဆုတ်လျှက်
တံခါးဘေးက လိုက်ကာစကို ဆွဲယူ ကာမိ၏။

နေမင်းသူရိန်က မြန်ဆန်လွန်းသော သူမ အပြုအမူ
ကလေးကို အသည်းခိုက်သွားရပါသည်။ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားလည်း
အဲ့ဒီလောက်အထိ မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။

သူက အကြည့်လွဲမလို့ပါဘဲ။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဒေါသနှင့် ရန်တွေ့မိတော့သည်။

ရှက်ဒေါသ...။

“ရေခဲမှန် လာဖို့တာ”

“ဘယ်သူမှာလို့လဲ”

“မြားချို”

“မရှိဘူး”

“ဗျာ”

ဆက်ဆံရေးက ကြံလွန်းပါလား။

ဆန်ကျင်ဘက်ရလဒ်...။

လိုချင်တာက နွေးနွေးထွေးထွေး ပြေပြေလည်လည်

ကြည်ကြည်နူးနူး...။

သူ လောဘကြီးနေမိတာလား...

နှင်းဆီရိုးရာက တင်းမာအေးစက်စွာ ဆက်ဆံလာ၏။

ကိုယ် ဘာမှားသွားသလဲ...

လူကို အရူးလုပ်ချင်တာ၊ တွေဦးမယ် မြားချိုတော့...။

နှင်းဆီက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“ခင်ဗျား ပေးပေးပါလား”

“ရတယ်လေ”

သူတို့ချင်း မတွေ့ရင်ပြီးရောဆိုပြီး အမြန်ဆုံး လှမ်းယူ
လိုက်၏။

“ပြန်ပါဦးမယ်”

သူနှုတ်ဆက်တာကို ခွန်းတုန်မပြန်။

နေမင်းသူရိန်က အားယူခြေလှမ်းစ၏။

ခြေထောက်တွေက မလိုက်ချင်၊ လေးကန်နေ၏။ ထိုနေရာ

က မခွာချင်...မပြန်ချင်၊ ဆက်နေချင်သေးသည်။

စကားတွေ ပြောချင်သေးသည်။ နှင်းဆီက ခွင့်ပြုမှာ
မဟုတ်။ သူ တိတ်တဆိတ် ပြန်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

အချိန်မတော်ကြီး...

ရောက်လာစရာလား...

ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ဟာ၊ လာသင့် မလာသင့်
ဆင်ခြင်ပါလား။

မြားချို... မြားချို...။

ဘယ်အချိန်က ဖုန်းဆက်လိုက်သလဲ၊ သေချာမှာထား
ရက်နဲ့ မကြိုက်လိုက်တာ၊ နှင်းဆီကိုလည်း မတားဘူး။

ဧည့်သည်ချိန်းထားရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တားပါလား။

“လွန်လွန်းတယ်”

“ဘာ”

မြားချိုက မျက်နှာကလေး ဂူပုတ်နေ၏။

“တရားလွန်တယ် အမိန့်တွေပေးနေတယ်၊ ရှင်ဆိုရင်ရော
ဒီလိုအခွင့်ရေးကို လက်လွှတ်ခံနိုင်မှာလား အုမိအရ ဖမ်းဆုပ်မှာပဲ”

ပြင်းထန်စွာ စွပ်စွဲလေ၏။

“သူများကိုတော့ မတွေ့နဲ့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး၊ သူကျတော့ ဆင်းပြီး
မြားယောင်းတယ်”

“ဟင်”

နှင်းဆီရိုးရာ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောထားမယ် ဒီဇာတ်လမ်းထဲ ဝင်မပါပါနဲ့၊
ကင်းကင်းနေပါ... သူကလည်း ယဉ်ပြီး စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊
ကျေးဇူးရှင်က တစ်ယောက်တည်းပဲဟာ”

မောက်မာရင့်သီးသော စကားလုံးများက ရင်ထဲကို အောင့်
ကနဲ အင့်ကနဲ နှင့်စွာကျလာ၏။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။

“ရော”

ရေခဲမုန့် ပတ္တမြားချိုထဲ လှမ်းပေးမိ၏။

“ဧည့်သည်ရော”

“ပြန်ပြီ”

“ဟင်”

ပတ္တမြားချိုက နှင်းဆီကို မကျေမနပ်ကြည့်၏။

“နှင်လွှတ်လိုက်တာလား”

“ဒါ ဧည့်သည်လာချိန်လား”

“ပထမလူက ပထမလူပဲ၊ နောက်မှတွေ့တဲ့သူ နောက်ဆုတ် ဒါပဲ”

နှင်းဆီက ပတ္တမြားချိုကို မျက်နှာစာကြည့်လိုက်လွန်လွန်းသော စကားတွေ၊ တရားမရှိ...တံခါးမရှိ ပြောချင်သော ပြောနေလိုက်တာ။

“ဘယ်သူက လုနေလို့လဲ”

သည်းမခံနိုင်တော့လည်း ပြန်မေးမိ၏။

“မသိဘူးလေ အရမ်းတားဆိပ်ပင်နေတော့ မပြောချင်ဘူး၊ မဖြစ်စေချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ စဉ်းစားပေါ့”

“စကားကို တရားရှိရှိ ပြောစမ်းပါ မြားချို”

“ဘယ်သူက တရားပျက်တာလဲ၊ ဧည့်သည်လာရင် ပေးရမှာပေါ့၊ နင့်ဧည့်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ”

နှင်းဆီရိုးရာက ပတ္တမြားချိုကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ကာ

“မှားပါတယ်နော် တော်ပါပြီ၊ ငါလုံးဝ ဘာမှမပြောဘူး၊ နင့်သဘော...နင့်သဘော ဒီလောက်မွန်နေမှန်း မသိလို့

နှင်းဆီ သတိဆွဲထားမိ၏။

ပတ္တမြားချို စွပ်စွဲချက်က လန့်စရာ၊ တုန်လှုပ်စရာ ရည်စားလုဖက် ပြိုင်ဖက် ဖြစ်စရာလား။ နှင်းဆီ ခေါင်းရမ်းမိသည်။

“ငါ့ကို အဲဒီလိုစကားတွေ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့”

တောင်းပန်မိသည်။ မကြားရဲလို့ပါ။

ရှင် ဘာလို့ နှင်းဆီတို့ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ရတာလဲ။ ရှင်ကြောင့် မြားချိုက မုန်တိုင်းထန်နေပြီ၊ နှင်းဆီကို ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သတ်အောင် ပြောနေပါရောလား။

စူးစူးရှရှ ရွန်းရွန်းတောက်တောက် သူ့အကြည့်တွေ ပြန်သတိရမိ၏။ ဘုရားရေ...

ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးအောင် ရှင် မဖန်တီးချင်ပါနဲ့၊ မြားချိုနဲ့ ရန်သူတွေ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ မြားချိုရဲ့ အမုန်းလည်း မခံချင်ဘူး။

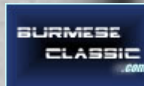
ရှင် အဝေးဆုံးမှာ နေပေးပါ။

တဆိတ် နှောင့်ယှက်လွန်းပြီထင်...

အပြတ်သားဆုံး ဖြောပစ်မှ...။

ဒေါသမျက်နှာကလေးနှင့် ခြေသံပြင်းပြင်း လျှောက်လာ
မိပေမယ့် သူက ကားဘေးမှာရပ်ကာ လက်ပိုက်ပြီး နူးညံ့အေးဆေး
စွာ ပြုံးနေပါသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

မျက်နှာချင်ဒေဆိုင် ရုပ်မိရုံနှင့် ခပ်မာမာ မေးမိ၏။ သူက
ချက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်ကာ အံ့အားသင့်သလို ပုခုံးကျုံ့ပြီး...

“လာခွင့် မရှိဘူးလား” တဲ့။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက သိလို့လဲ”

“သိချင်လို့ပါ မိတ်ဖွဲ့ခွင့်ပြုပါ”

“မသိချင်ပါဘူး”

“လူလူချင်းပဲ”

“ရှင်က ညီမလေးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ

တွေ သွေးကွဲအောင် ရှင်မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘယ်လို”

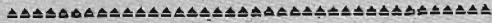
ကြားလိုက်ရတာကို မယုံချင်ဘဲ ပြန်မေးမိ၏။

အလုပ်ထဲထိ... သူက တကူးတက လိုက်လာသတဲ့လား
ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ။

“ကားကြီးက ပြောင်လတ်ပြီး လူက သားနားလိုက်တာ
နှင့် ဘယ်တုန်းက ရှာလိုက်တာလဲ၊ ဖွက်ထားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူငယ်ချင်းက ရယ်သံနှင့် စ၊သည်။

မကြိုက်လိုက်တာ...။

“ဟုတ်တယ်”

သူက လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

“ပြန်တွေးတိုင်း ကိုယ်မကျေနပ်နိုင်တာ အဲဒီကိစ္စပဲ၊
ဘာလို့ မင်းရဲ့ ညီမလေးနဲ့ အရင်တွေ့ခဲ့တာလဲဆိုတာ၊ လုံးဝ
မတရားဘူး”

“အဲဒါတွေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကိုယ်က မင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဘာ”

နှင်းဆီရိုးရာအသံကြောင့် သူ လန့်သွား၏။

“မဟုတ်ပါဘူး...ဒီလိုပါ”

“ရှင် ရုတ်ရုတ် မလုပ်နဲ့နော်”

“ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာက”

“တော်ပြီ...နားမထောင်နိုင်ဘူး ရှင်ပြန်”

သူမက နှင်လွှတ်လေသည်။

“ပြန်မှာပါ ခဏလေး”

သူက ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး လှုပ်သော ခွေးပွရွက်ကလေး

တတ်ပေး၏။ ပက်ကင်စကူ ဖဲကြိုးနှင့် လိုချင်စရာ အဖြူရောင်

ကလေး အဖြူရောင်ဆို နှင်းဆီအကြိုက်။

“ရော မင်းအတွက်”

“မယူပါဘူး”

“မရမက ဇွတ်ပေးမှာ၊ အခုမယူလည်း ညနေ အိမ်ကို
အပေးမှာပဲ”

သူ့စကားက ခြိမ်းခြောက်မှုပါသည်။

“လာပေးရဲရင် ပေးပေါ့”

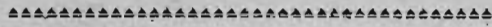
“ဘာလို့ မပေးရဲရမှာလဲ”

“ပြီးရောလေ... အိမ်မှာလာပေးလိုက်”

နှင်းဆီရိုးရာက သွေးအေးစွာ စိန်ခေါ်လိုက်၏။ သူ့ကို
နှင်းဆီက လက်ခံမှာ မဟုတ်။

ထိုအပြုအမူကြောင့် ပတ္တမြားချိုလည်း စိတ်ပျက်သွား

“တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်” ။

အေးရော...

နှစ်ယောက်တည်းရှိသော ဘဝမှာ ပတ္တမြားချို မြန်မြန် ဆန်ဆန် အိမ်ထောင်ပြုသွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိပါသည်။ အတ္တကြီး တယ်ပဲ ပြောပြော...။

“တကယ်ပဲ အိမ်မှာ လာပေးရမှာလား”

နှင်းဆီက ဆတ်ကနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ့ကို အခက်တွေ့အောင် လုပ်တာလား။

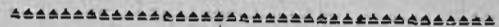
ပတ္တမြားချိုရှေ့မှာ ကြေညာစေချင်တာလား။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲကွာ။

တမင် ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း အကြံအစည်လား။ နှင်းဆီ သဘောထားက နားလည်ရခက်ပါတိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဆိုတာ ဆိုခဲ့စေ မြစေတဲ့၊ စိတ် ဝင်စားမိမှတော့ ရဲ့ရဲ့ဝံ့ ရှေ့ဆက်တိုးရုံပါပဲ နောက်မဆုတ်လိုပါ။

ပတ္တမြားချိုရယ် နားလည်ပေးပါ။

ကိုယ်က ညီမလေးလို ချစ်တာရော၊ နှင်းဆီကို ရင်ခုန်

သွားမိတာရော၊ မြားချို၏ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆို တာရော...အမြဲအလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးမယ့် သူဆိုတာရော...။

မချစ်နိုင်တာကလေး တစ်ခုတည်းပါ။

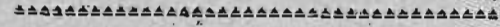
ကျေးဇူးမကန်းပါဘူး၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။

ပတ္တမြားချိုက ကိုယ်နဲ့ နှင်းဆီကို ကြည်ဖြူပေးဖို့ မျှော် လင့်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကို တမင်တွန်းပို့တာဆိုလည်း ကိုယ်ဟာ သိသိကြီးနဲ့ ဆက်လျှောက်ရမှာပဲ။

ဒါဟာ တစ်နေ့နေ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စပဲ မဟုတ် လား၊ ရှောင်နေလို့မှမရတာ။

သူ ချွေးတွေ ပျံလျက်။

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ပတ္တမြားချိုကို သနားသည်။

မပြောရက်ပါ... ပြီးတော့ သူ ကျေးဇူးရှင်မကလေး...

ဟူး...

အကျဉ်းအကြပ်ထဲ သူရောက်ရှိသွား၏။ လှုပ်မရ
တည့်မရ။

သူ့ကို နှင်းဆီက ခပ်အေးအေး စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

နှင်းဆီမျက်လုံးတွေက ကျေနပ်နေ၏။

မင်း မကောင်းဘူး...နှင်းဆီရာ...

တစ်ဖက်က မင်းညီမကလေး...

သူကြေကွဲသွားမှာ မင်း မငဲ့ညှာဘူး...လုပ်ရက်တယ်၊
အသည်းမာတယ်။

သည်လိုမျိုး လုပ်ပြမှ ဖြစ်မယ်တဲ့လား။ မြားချို ရှက်သွား
တာမှာ၊ သူမလုပ်ရက်။

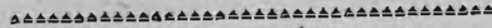

“ဟယ်... လှလိုက်တာ”

ပတ္တမြားချိုက ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်ကလေးတီးပြီး
ခုန်ပေါက်မြူးတူးသွားတော့ သူ့မျက်နှာ ပြင်မရအောင် ပျက်သွား
ရပါသည်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ နှင်းဆီရိုးရာလည်း ရှိနေပါသည်။ သူ့ကို
မထေ့တထေ့ အပြုံးနှင့် စောင့်ကြည့် စိန်ခေါ်နေ၏။

မြားချိုက မွေးပွရပ်ကိုဖတ်ကာ ပွေ့ကာ ကိုယ်ကလေး
ယိမ်းကာ နှစ်သက်သဘောကျမဆုံး။

နှင်းဆီက နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကွေးကျသွားအောင် မဲပြုံး
ပြုံး၏။

လှောင်ပြုံး...သရော်ပြုံး၊ အထင်သေးသော အပြုံး၊ အဲဒီလို
တော့ မင်း မပြုံးစမ်းပါနဲ့။

ယောက်ျားတွေဟာ တော်တော်လည်း ချစ်နိုင်သလား၊
အချစ်တွေ အချစ်တွေ ပေါများလိုက်တာ။

အားနာလည်း ချစ်၊ သနားလည်းချစ်၊ ရင်ခုန်တော့လည်း
ချစ် မိဘကြည်ဖြူလို့လည်း ချစ် အချစ်သူဌေးတွေ...

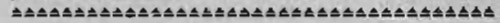
မင်း အဲဒီလို စွပ်စွဲချင်တာ၊ မင်းမျက်လုံးတွေကို ကိုယ်
သိပ်သိတာပေါ့။

မင်းကိုယ်တိုင်က မင်းညီမလေးကို ထည့်မတွေးဘူးဆိုရင်
ကိုယ်က... ကိုယ်က...

ကဲ... ရှုပ်တယ်ကွာ။

“နှင်းဆီကို ပေးမလို့ပါ”

မြားချိုပိုက်ထားသော (တယုတယ မြတ်နိုးစွာ) ခွေးပွရိပ်

ကို ဆွဲယူကာ ဗြန်းစားကြီး ပြောချလိုက်ပါသည်။ အချိန်မဆွဲချင်။

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းကလေးပွင့်ဟလျက် သူ့ကို မော့ကြည့်လာသော
ပတ္တမြားချို မျက်နှာကလေးက ဖွေးဖြူသွား၏။ မယုံနိုင်သလိုလေး၊
အံ့အားသင့်သလိုလေး၊ လုံးဝ မထင်မှတ်ဘဲ အဝိုက်မိသွားပုံလေး၊
အရမ်းမျက်နှာပျက်သွား၏။

ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကျေးဇူးဆပ်နည်းပါပဲ။ မြားချိုရယ်...
မင်း စိတ်နာလိုက်ပါ အပြစ်တင်ပါ။

ပတ္တမြားချိုက နှင်းဆီရိုးရာဆီ လှမ်းကြည့်၏။
တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ သေဆုံးသွား
ရပြီ။

အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် နှင်းဆီ။

မြားချိုရင်ထဲ အောင့်သက် ခံပြင်းမိ၏။

ချက်ချင်းပဲ ဆတ်ကနဲ ဆံပင်ခါပစ်ကာ...

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ရောလေ... မမ့ဘူး”

အရုပ်ကို လက်ထဲက လွှတ်ချလိုက်၏။
ပြီးတော့ ချာကနဲ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။
“ပတ္တမြားချို”
သူ့အသံက အလောတကြီး စိုးရိမ်မှုပါသည်။
မခေါ်ပါနဲ့...မတားပါနဲ့...။

သွားခွင့်ပြုပါ...ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ အရှုံးထဲ
ကျော့ခိုင်းခွင့်ပြုပါ။

“မြားချို”

သူ့ခေါ်သံကို ဥပက္ခာပြုမိ၏။
နားလည်လိုက်ပါပြီ။

ကျေးဇူးတရားကို ရင်ခုန်သံနှင့် စတေးပြီး ပြန်မဆပ်နဲ့
ဘူး ဆိုတာ။

ပတ္တမြားချိုက ဝေဒတက်လာသော မျက်ရည်တွေထဲ
မျက်တောင်ပုတ်ခတ် သိမ်းဆည်း၏။

အခန်းထဲကို ခြေလှမ်းပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်လာမိ၏။

“ကဲ... အခု မင်း ယူနိုင်ပြီလား”

“ဘယ်တုန်းက ယူမယ်ပြောခဲ့လို့လဲ”

“ဘာ”

“အိမ်မှာ လာပေးပဲပြောတာ”

“မင်း...”

သူက နှင်းဆီရိုးရာကို အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
ဒါဆို တမင် ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း လုပ်လိုက်တာလား။

မင်းကွာ... ဘာလို့ အဲ့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။

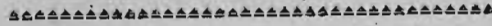
မင်းဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူလား။

နှင်းဆီရိုးရာက သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆက်မဆုံသလို
မျက်နှာလွှဲမိ၏။

အရမ်းမှားသွားပြီလား...။

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ချိန်တည်းမှာ မုန်းမျက်နှာကျင်သွား
အောင် လုပ်မိပြီလား။

မြားချိုရော...သူကို စိတ်နာသွားပြီလား။

စိမ်းပြတ် အေးစက်စွာ ကြည့်လာသော မျက်လုံးတွေကို
ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

အထူးသဖြင့်... သူ့မျက်လုံး။

ထိုအကြည့်ကြောင့် နှင်းဆီ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ။
အသည်းထဲအထိ ထွင်းဖောက် ထိရှုစိုက်ဝင်သွားသလိုပါ။

သူ့ကို ဘာလို့ နာကျင်အောင် လုပ်မိသလဲ။

သူ နင့်နင့်နဲ့ ခံစားရတာကို သူမ စိတ်ထိခိုက်မိသည်။
သူ့အပေါ် ဘယ်အချိန်က ကရုဏာသက်မိသလဲ။

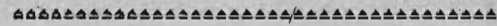
သည်လို ခံစားချက်မျိုး ဘယ်တုန်းက ဖြစ်သွားတာလဲ
မယုံချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

နှူးညှံသော ချစ်ခြင်းကို သိမ်မွေ့စွာ မဖြေရှင်းဘဲ ပစ်
လက်ခတ် ဖျက်ဆီးမိပြီ။

နှင်းဆီမှားပါပြီ...။

အားလုံး လွန်ကုန်ပြီ...။

တကယ့် တကယ် သူ့အပေါ် ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ရက်

မြားချို စိတ်ဆင်းရဲမှာလည်း မကြည့်ရက်ပါ။

နှင်းဆီ နောင်တ အကြီးအကျယ် ရမိ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ...။

နှင်းဆီကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

နှင်းဆီရိုးရာက ပတ္တမြားချို၏ သားရေသေတ္တာကို ဆွဲလှယူသည်။

“ငါ ခွင့်မပြုဘဲ နင်မသွားရဘူး”

“ငါ့ကို အမိန့်တွေ လာမအေးနဲ့”

“ငါက အကြီးပဲ၊ ပေးသင့်ပေးရမှာပဲ”

“တော်ပါတော့ဟာ နင့်လုပ်ရပ်ကို ငါသိပ်ကြောက်သွားပြီ”

“ငါ မှားသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီကိစ္စ ဒီလောက် မလွယ်ပါဘူး”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။

နှင်းဆီရယ်...ပတ္တမြားချိုရယ်...သူရယ်၊ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမလဲ၊ ပြေလည်ပါ့မလား။

နှင်းဆီလုပ်တာ တော်တော်လွန်သွားသည်။

နဂို အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်ဖို့မလွယ်။

၁၁၆ ~~အ~~ ပန်းသီခိုင့်

စိတ်ထဲမှာ ဖုထစ်ကုန်ပါပြီ။

“ငါက နင့်ကို ညီအစ်မရင်းလို သဘောထားတာပါ
နှင်းဆီ၊ ဒါပေမယ့် နင်က ငါ့ကို...”

ပတ္တမြားချိုက ပြောနေရင်း အသံတုန်ဝင်ကာ မျက်ရည်ကျ
တော့ နှင်းဆီရင်ထဲ မချိမဆန့် ဖြစ်သွား၏။

“ငါ မှားသွားပါတယ်ဟာ”

ထိုတောင်းပန်စကားကို မြားချိုက အသိအမှတ်မပြု
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မြားချို အိမ်ပေါ်က မဆင်းအောင် တားဆီးပေးနိုင်တာ
က နေမင်းသူရိန်။

သူ့ကို ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမလဲ။

အပြေးအလွှား သတိရမိ၏။

သူ့ဖြောင်းဖျံပြောဆိုပေးမှ ဖြစ်မှာပါ။

သူ့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို ရောက်သွားပေမယ့် သူမရှိ။ သူ့အိမ်
လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်သာ ရခဲ့၏။

ဖုန်းက အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ပေးမယ့်လည်း မကိုင်း၊ ဘာလို့
များပါလိမ့်။ မြားချိုလည်း ဘယ်လျှောက်သွားနေမှန်း မသိ၊ နှင်းဆီ
စိတ်တွေ အရမ်းပူမိပါသည်။

ညနေပိုင်းဇလွန်မှာ သူနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရသည်။
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ သူက အေးတိအေးစက်နှင့် အင်း
မလုပ်၊ အဲမလုပ် နှင်းဆီ သူ့ကို တောင်းပန်မိ၏။

၁၁၈ နန်းသီခိုင်း

“ခင်ဗျား ဆန္ဒဟာ ဘာလဲ”

“ရှင်”

“မသိလို့မေးတာ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ညီမလေး အိမ်ပြန်လာဖို့ပါ”

“ဪ”

သူလည်းပဲ နှင်းဆီကို အရမ်းစိတ်ဆိုး စိတ်ပျက်သွားပုံ

ရလေသည်။

နှင်းဆီ ပြန်ဆယ်လို့ရပါ့မလား...

မေတ္တာကြိုးကို အလွယ်တကူ ဖြတ်တောက်ခဲ့ပြီးမှ ခဲယဉ်း

စွာ ပြန်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားနေရပါပြီ။

ဒါ... နှင်းဆီကို ဒဏ်ခတ်တာလား။

နှစ်ရက်တိတိ တစ်ယောက်တည်း ခြောက်သွေ့ အထီးကျန်

စောင့်နေပါသော်လည်း ပတ္တမြားချိုက ရောက်မလာခဲ့ပါ။

တကယ်ပဲ သံယောဇဉ်ပြတ်စွာ ထွက်ခွာသွားရက်သူပါ

လား။

နေမင်းသူရိန်လည်း ပေါ်မလာ။

နှင်းဆီ သက်ပြင်းအခါခါ ရှိုက်မိသည်။

ပြင်မရသော အမှားတစ်ခုလား...

နှင်းဆီကို သူတို့ ဥပက္ခာပြုလိုက်ပြီလား...

၁၂၀ ဝန်းသိခိုင်

သူတို့ချင်းရော အဆက်အသွယ် ရကြရဲလား၊ နေမင်းသူနီ
ဖုန်းဆက်လျှင် ပတ္တမြားချိုက လက်ခံစကားပြောမှာလား။

နှင်းဆီ အရမ်း သိချင်သည်။

တစ်သက်လုံး အတူတူနေခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို မိနစ်ပိုင်း
ကလေးနှင့် ရိုက်ချိုးခဲ့တာ နှင်းဆီပါ။

ညီအစ်မ အရင်းသာဆို ဒီလိုလုပ်ရက်မှာမဟုတ်၊ ငဲ့ညှာ
သနားမိမှာ...။

အနိုင်ပိုင်းချင်သော သူမအတွက် အရှုံးက လှလှပပ
ဆီးကြိုနေခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးအပေါ် အသာစီးရချင်ခဲ့တာ၊ နှင်းဆီ
တော်တော် မကောင်းခဲ့ပါလား။

“မြတ်သောစကား”

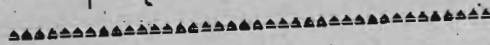
မြတ်သောစကားနဲ့ 'မောင်' ဝဏ္ဏဦးတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး
က ရိုးရိုးကလေးပါ။

မောင်က စကားကို ဇွဲရှိရှိ လိုက်ခဲ့လို့ စကားက အသိမှတ်
ပြုလိုက်တာ၊ ဇွဲဆု... ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး တစ်လခန့်အကြာ
လောက်မှာ မောင်က ဇာတိရပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြလာတာ။

ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာတွေ စတင်ခဲ့တာ
တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေ နေ့လည်ခင်းမှာ...။

၁၂၄ ပန်းသီချင်း

မောင်နဲ့ စကားက တစ်ပတ် တစ်ရက် တွေကြပြီး
လျှောက်လည်တတ်တာလေ။

များသောအားဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့ဟာ စကားတွေ တွေ့ဆုံ
သောနေ့... အမှတ်တရ နေ့ကလေးပါပဲ။

အဖြူရောင် ချစ်ခြင်းပေါ်မှာ ဘာမှ မစွန်းထင်းသော
ကာလကလေးကို စကား အရမ်းမြတ်နိုးပါသည်။

မောင့်အပေါ် အကြွင်းမဲ့ချစ်သည်။

ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်သည်။

သံသယ တစ်စက်မှ မရှိတဲ့ အပြည့်အဝ ယုံကြည်အားကိုး
သည်။

မောင်ရယ်...

မောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရကာ အရမ်းကံကောင်းတာပဲလို့
တွေးနေခဲ့တာပါ။

ခုတော့...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မြူတီးစလွန်း တစ်ခုရှေ့မှာ တုန်ကန်ရပ်ပြီး စကားလက်
ကို မောင်က တင်းတင်းဆုပ်သောအခါ စကား မောင့်ကို မော့ကြည့်
မိ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်”

“လာပါကွာ... အထဲရောက်မှမေး”

မောင်က ကယျာကယာ ဆွဲခေါ်သည်။

“ဆံပင်ညှပ်ချင်လို့”

ဆိုင်ထဲက ကောင်မလေးကို မောင်က ပြောလိုက်သော

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အခါ စကား ပါးစပ်ကလေးက အဟောင်းသားနှင့် ဖြူဖတ်ဖြူဆေး
မျက်နှာကလေးနှင့်...

“ဟင့်အင်း...မညှပ်ပါဘူး မောင်”

ဟု ငြင်းဆန်မိပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဟု
မလည်ပေ။

မောင်ပဲ မြတ်သောစကားရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို အင်
တန် မြတ်နိုးလွန်းလို့ဆို...။

အခု ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။

မောင့်စိတ်က မတည်ငြိမ် အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်း
ချည်လား။

“ဆံပင်ရှည်ကြီးက ရှုပ်ပါတယ်၊ ညှပ်ပစ်လိုက်”

“ဟင့်အင်း... မောင်”

မောင့်ကို တောင်းပန်သလို စကား မော့ကြည့်မိ

“ညှပ်ပစ်လိုက်ဆို”

“စကား နှစ်ရှည်လများ အမြတ်တနိုး...”

“မောင့်ကို မချစ်ဘူးလား”

မောင်က စကားမဆုံးခင် ဖြတ်ကာ မေးလာ၏။

“မောင့်ထက် ပိုမြတ်နိုးနေလား”

စကား ငြိမ်ကျသွားရသည်။

မောင်ဘာလို့ ခက်ထန်စွာ အမိန့်ပေးရတာလဲ။

ဘာလို့ အတင်းအကြပ် ခိုင်းစေရတာလဲ။

“မောင်က မောင့်ချစ်သူကို လှလှပပကလေး ဖြစ်စေချင်
တာ... ပြီးတော့...”

စကားလက်ကို ဆွဲဆော်လာပြီး မောင်က ဆိုပါ၏။ မောင့်
စကားတွေကို ခုချိန်မှာ မကြားချင်လောက်အောင် ဖြစ်မိ၏။

“ဆံပင်ကြီးရှည်ရင် ကောင်လေးတွေက သတိထားမိ
တယ်၊ သဘောကျချင်တယ်”

ကြံဖန် အူတိုတတ်တာလား မောင်...။

ဘယ်သူတွေ သဘောကျကျ စကားက မောင့်ချစ်သူပဲ၊
စကားက သစ္စာတရားရှိတဲ့ သူပါ။ မောင် စိုးရိမ်စရာမှ မရှိဘဲ။

“ဇော်သန့်ကိုလည်း မောင် အနိုင်ရချင်တယ်”

“ဟင်”

မောင်နှမတို့က လွတ်ကနဲ ထွက်လာသည်။

ဇော်သန့်က မောင်နှင့်အပြိုင် စကားကို ချဉ်းကပ် ပိုးပန်း

ခဲ့သူပါ။

“ဒီကောင်က စကား ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အရမ်း တသသ တဖွဖွ ဖြစ်နေတာ”

ပိုပြီး မဆိုင်လိုက်တာ မောင်...

မောင် စကားကို ချစ်ခွင့်ရခဲ့ပြီပဲ...။ ဘာလိုသေးလဲ...

ဇော်သန့်ကို ထပ်ပြီး နိုင်စရာလိုသေးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

မောင် ရက်စက်လိုက်တာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း...

“လက်သည်းပုံဖော်ပြုပြင်ပါလား”

ဆိုတာမို့ စကား လိုက်လျောခဲ့ပြီးပြီ။

ထားပါတော့ အဲဒါက အသေးအဖွဲ့၊ စကား ပုံကြီးမချဲ့လို့

ပါ။ အပြစ်မရှာချင်ပါ။

“ခဲတံဒေါက်ချွန်လေး စီးပါလားကွာ တခြားမိန်းကလေး

တွေ စီးထားရင် အရမ်းစတိုင်ကျတာပဲ” တဲ့။

ကဲ... ခဲတံဒေါက်ချွန် ဖိနပ်ဝယ်ပြီး စီးကျင့် လုပ်ပေ

တော့ စကား...။ စကား မောင်ဖြစ်စေချင်တာဆို ဘယ်တုန်းက

ငြင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ညှပ်မိချိန်မှာ စကား မျက်ရည်ပေါက်

ပေါက် ကျမိသည်။

စကားက မောင်ကြိုးဆွဲရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လား။

အားလုံး မောင့်စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တည်းတော့မှာလား။

စကားက မိန်းကလေးပါ မောင်ရယ်။

မောင် သနားကြင်နာပါ။

မောင်က မျက်ရည်တွေနှင့် မော့ကြည့်သော စကားကို

အားပေးသလို ပြုံးပြပြီး လက်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ထား၏။

“ဆံပင်ကြီးက ကောင်းလိုက်တာ၊ ညှပ်ပစ်ရမှာ နှမေ့ရာ”

စရာ”

ဆံပင်ညှပ်ပေး ကောင်မလေးက ဆိုညည်း၏။ မောင်က
သာ အပြုံးမပျက်တာ။ စကားအပေါ် မောင် နိုင်လွန်းတယ်။
သည်ဆံပင်ရှည်ကြီးက မောင့်ကို ဘာလုပ်လို့လဲ ပြော
ဦး မောင်။

စကား ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေး...

မောင့်ကို မကျေနပ်တာ အမှန်ပင်...။

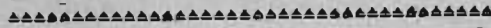
“ဘယ်လို”

သူငယ်ချင်းဆီက ကြားရသော စကားတွေကို
မယုံချင်ပါ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား...။

“ဇော်သန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး ‘ရီ’တယ်၊ မင်း အိပ်မက်မက်
ခဲ့တဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီး ပို့ပေးရမလား” တဲ့။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မောင်...။

စကားက အသုံးချခံ သက်သက်ပဲလား။ ယောက်ျားချင်း
ပြိုင်ဆိုင်တာ၊ စိန်ခေါ်တာ၊ အနိုင်ရချင်တာတွေ စကား နားမလည်ဘူး။

မောင် စကားကို ပစ်စလက်ခတ် စော်ကားတာပဲ ခံရခက်
လွန်းတယ်။

မောင် ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေ လျှောက်လုပ်ရတာလဲ၊ စကား
က စားစားခံလား။

စကား မျက်ရည်ကျမိ၏။

ရင်ထဲမှာ ယူကျုံးမရ။

မောင့်ကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမိ၏။ မောင်က
အေးအေးသက်သာ။

“ဘာလို့လဲ စကား... ဒီကောင်ကို ကြည့်မရလို့”

တဲ့ စကားရင်ထဲ စူးခနဲ နာသွားရသည်။

အဲဒီလိုမှန်း ကျကျနန သိခဲ့ရင် စကား ဆံပင်ရှည်ကြီးက
အထိမခံ။

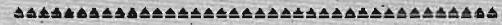
မှန်တင်ခဲ့မှာ ထိုင်ပြီး ခွေကောက်ကောက် ဆံပင်တိုက
လေးကို လက်နှင့် ကိုင်ကြည့်လျက် စကား အင့်ကနဲ ရှိုက်မိသည်။
မောင် စကားကို မချစ်ဘူး။

မှန်ရှေ့ရပ်မိတိုင်း ဆံပင်တိုတိုကို မြင်တိုင်း မောင် မချစ်
ပါလားဟု ခံစားနာကျင်ရစမြဲ။

စကား ဘယ်လိုမှ ဖြေမရ။

“ဘောင်းဘီကြပ်ကြပ်ကလေးနဲ့ ခါးကလေးပေါ်လို့၊
အင်္ကျီက ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့... ဖိနပ်က ချွန်မြင့်နေတာပဲ။ ကဲကဲ
ကလေးပါ”

မျက်နှာကလေးပျက်ကာ ဘာမှပင် ပြန်မပြောနိုင်။
ဘုတ်ပါပြီ။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို မောင်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
အတူတူ လာကြပြီပဲထား...

သူတို့ချင်း ရိုးရိုးသားသားရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဘာလို့
အပ်ကျမတ်ကျ စွပ်စွဲရတာလဲ။

သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

“စကားရယ်...”

သူငယ်ချင်းက ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ သနားလည်း သနား
သွားပုံရသည်။

“တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခွဲကျွေးလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊
ခေါင်းချင်းတိုက်လိုက်နဲ့”

“ဘယ်လို မောင့်ကို... ဟုတ်ရဲ့လား”

စကား သူငယ်ချင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

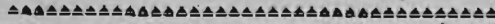
“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

လုံးဝဟုတ်စေချင်တာက ဆန္ဒသက်သက်၊ မောင် စကား
ကိုပဲ ချစ်စေချင်တာ...

စကားအပေါ် သစ္စာရှိစေချင်တာ။

“ကောင်မလေးက ဖြူဖြူချောချော ပုပုကလေး”

စကား လက်ခံယုံကြည်အောင် အသေးစိတ် ပြောပြ၏။

မတတ်သာဘဲ သူငယ်ချင်းက ဖွင့်ချလိုက်၏။

မျက်နှာကလေး ဖြူရော်ပြီး စကား ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
သွားသည်။

ရင်ထဲက နှလုံးသားကို ဇက်ကနဲ ဆွဲထုတ်ယူသွားတာ
ခံလိုက်ရသလိုပင်။

ဪ မောင်... မောင်...

ဒီလိုလား မောင်...

ဘယ်မှာလဲ သစ္စာ...

ဘယ်မှာလဲ ချစ်တာ...

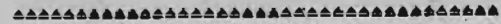
ပလီပလာ ညာတာတာ အနှစ်မပါ အချစ်တွေ...

ခါးလိုက်တာ...

ရွံလိုက်တာ...

မုန်းလိုက်တာ...

စကားဂိုတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ စိမ့်ချုပ်ခြယ် အမိန့်ပေး
အနိုင်ယူ စိုးမိုးမို့ လဲကျလိုက်တာ။

အရမ်း လွန်တာပဲ...

စကား သည်းမခံချင်ဘူး မောင်...

မျက်ရည်တွေနဲ့ ကြိတ်ကြေကွဲနေရင်း ခေါင်းငုံ့ မျိုသိပ်
အစွဲပေးလိုက်ရမလား။

ရုန်းကြွလာသော မာနတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ ရင်ထဲကအချစ်
တွေ အရောင်ပြောင်းသွား၏။

မောင့်ကို မုန်းပါသည်။

အချစ်တွေကို နှမေ့သည်။

“ဟဲ့...နင် ငိုမနေနဲ့ဦး၊ အလကားပါ မေ့ပစ်လိုက်တော့”
လွယ်ပါ့မလား။

စကားက ရင်နဲ့ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့တာ။

အပေါ်ရံ ပါးပါးကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ရှင့်မှာ တခြားတစ်ယောက် ရှိနေပြီပဲ”

“သဘောပဲလေ...စကား သဘောပါ”

မောင်က စကားထက် သွေးအေးနေပါသည်။ တစ်စက်
ကလေးမှ မတုန်လှုပ်။

စကား မောင့်ကို ခွဲနိုင်ပါ့မလား။

လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခံနိုင်ပါ့မလား။

ချောက်ချားစွာ ပြန်သုံးသပ်မိ၏။

ရူးရူးမှူးမှူး ချစ်ခဲ့သူက စကားပါ။ လူးလူးလို့မိုလို့မို ခံစား
ရမယ့်သူက စကားပါ။

“စကား စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်ရင်လုပ်၊ မောင်က ရပါ
တယ်၊ ပြသနာမရှိဘူး”

ပြောရက်လိုက်တာ မောင်ရယ်။ တော်တော်မတရားပါလား။

“ရည်စားနှစ်ယောက် မထားရဘူးလို့ မောင့်ကို တားခဲ့
လို့လား၊ မောင် အဲ့ဒီကတိ မပေးထားခဲ့ပါဘူး၊ သုံးယောက်
တစ်ဖြိုင်နက်တည်းထားလည်း မောင့်ကိစ္စပဲ”

မောင်က စကားကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“အစိမ်းအကျိုဝတ်လာပြီး လေသံတွေက စိမ်းလှချည်
လား၊ လေစိမ်းတွေ တိုက်နေပါလား”

တစ်ချက်ရယ်ပြီး ဆံပင်တွေကို သပ်တင်လိုက်၏။

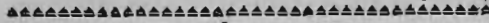
သူ့ဆံပင်တွေကျတော့ ဖြိုးထားလိုက်တာ စမတ်ကျကျ။

“စကားတို့ လမ်းခွဲရအောင်”

မြတ်သောစကားက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်၏။

“တကယ်လား...တကယ်ပဲလား”

၁၄၀ ဝန်းသီခိုင်း

“ဟုတ်ပါတယ်”

စကားက နှုတ်ခမ်းကလေး တင်းတင်းစေ့လိုက်၏။

ဆယ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း တွဲလည်းရတယ်၊ အဲဒီ ဆယ်ယောက်ထဲမှာ စကားမပါဘူး၊ စကား သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ လက်လျှော့ပေးပါ့မယ်။

“ကဲပါကွာ...ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ဒေါသကြီးနေလိုက်တာ”

မောင့်အတွက်က ဘာမဟုတ်တာလေး အသေးအဖွဲ့ကလေး၊ စကားအတွက်တော့ မိုးပြုမတတ် ခံစားနာကျင်ရတာ။

ရှိပါစေတော့။ မောင့်ကို စကား မေ့လိုက်တော့မယ်။

ဒါပေမယ့်... မောင် စကားကို မေ့လို့ မရစေရဘူး။

ချစ်မြတ်နိုးစွာ အမှတ်တရတစ်ခု ပေးချင်ပါရဲ့ မောင် လက်ခံပေးပါ။

မောင်နှင့် လမ်းခွဲဖို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပစ်ကနစ်သွားဖို့ ချိန်းလိုက်တာ။

စကား၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မောင်က သိမှာမဟုတ်။

ကိုယ့်ချစ်သူကို တခြားတစ်ယောက်နှင့် ရည်းစားထားဖို့ ခွင့်ပြုနိုင်လောက်အောင် စကား မရင့်ကျင်သေးပါဘူး။

မောင်... စကားကို နားမလည်ပါဘူး။

နေလည်စာ စားပြီး တစ်ရေးတစ်မှေး အိပ်ပျော်သွားသော
မောင့်ဆံပင်တွေကို အသာကလေး ယူလာခဲ့သော ကတ်ကြေးနှင့်
ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ညှပ်ပစ်လိုက်၏။

စကားကို မုန်းပါမောင်၊ စိတ်နာပါမောင်၊ ဒါပေမယ့်
မောင့်ကို အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တဲ့ စကားကို နာနာကြည်းကြည်း ပြန်သတိ
ရနေပါ။

အဲဒါ စကားလိုချင်တာ...။

မောင် နိုးလာတော့ စကားက ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့်နေ
လိုက်ပါ၏။

မောင်က စကားလုပ်ရပ်ကို မသိသေးပါ။ မောင်သိရင်
ဘယ်လောက်ထိ ပေါက်ကွဲမှာလဲ၊ နာကျင်မှာလဲ။

ဒါလေးများ မောင်ရယ်...။

စကားက ချစ်လို့စ၊ တာပါဟု ပေါ့ပေါ့ကလေး ပြောလိုက်
မည်။

မောင်က မှန်မှ မကြည့်ရသေးဘဲ...။

၁၄၄ ပန်းသီခိုင့်

အိမ်ပြန်ရောက်မှ မှန်ကြည့်မိမှ...

ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က ပြောမှ မောင်သိမှ...

စကား မြတ်နိုးသော ဆံပင်တွေအတွက် လျော်ကြေးငါ

မောင်...

မောင် ကျေနပ်သင့်ပါတယ်...။

နှင်းဆီနှင့် သင်္ဃေက စကားပြောတာကို နားထောင်ပြီး...

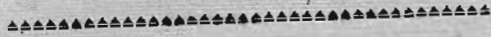
“ဟဲ့... သူ ဘာပြောသေးလဲ”

ဟု သိချင်လွန်းစွာ မေးလာ၏။

“ဖုန်းလည်း မဆက်ဘူး၊ လာလည်း မတွေ့ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောတော့ ဦးထုပ်ဆောင်းထားတာ တွေ့တယ်တဲ့”

စကားက စိတ်မကောင်းစွာ ဆို၏။

“ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာနဲ့ ထွက်လာတာ”

တာ၊ ငါအရမ်းရိုင်းသွားပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့လည်း မတောင်းယ့်ရဲဘူး...

သူနဲ့ မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို အရမ်း မုန်းသွားမှာပဲ”

“ဟင်း... နင့်အဖြစ်ကလည်း စကားရယ်”

နှင်းဆီက တိုးတိုးကလေး ညည်း၏။

သဇင်က...

“သူခွင့်လွှတ်ရင်လည်း လွှတ်မှာပေါ့”

ဟု ထင်ကြေးပေးပါသည်။

“မထင်ပါဘူး... သူက အရမ်းအတ္တကြီးတာ”

စကားက သူချစ်သူအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိနေ

၏။ မမျှော်လင့်ရဲပုံ။

စကားရင်ထဲမှာတော့ မေ့မရသေးတာ အမှန်၊ မောင့်ကို

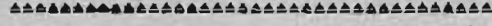
ဘာလို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မိသလဲဟု နောင်တရနေမိပါသည်။

မောင်ရယ်...

မောင့်ကြောင့် စကား အဲ့ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားရသည်။

ချစ်ရမှာ ကြောက်ပါပြီ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အချစ်က ရင်ထဲကို ပူလောင်မြိုက်စေခဲ့သည်။

“သဇင် နင်ပြောဦးလေ”

စကားက မချီပြုံးကလေးနှင့် မေးလာ၏။

“နင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့တော့ မတူဘူး”

“ဟုတ်လား”

“သဇင်အဖြစ်က တစ်မျိုး”

“ပြောပြလေ”

“ပြောမှာပါ...ရင်ဖွင့်ချင်လွန်းလို့ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်”

ခေတ်သဇင်က ရေနွေးပူပူတစ်ခွက် သောက်လိုက်၏။

မြတ်သောစကားနှင့် နှင်းဆီရိုးရာက ခေတ်သဇင် ပြော

သည့် သူမအာဝကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိ၏။

သဇင်၏ နှလုံးသားရေးရာကရော ဘယ်လိုရှိမလဲ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“သော်သင်”

♦ ဣတ်ဝင်းစာပေ ♦

လောကကြီးမှာ လူပျို လူလွတ်တွေ အများကြီး။

အများကြီးထဲကမှ သူနဲ့ သင် စ, တွေ့ခဲ့ကြတာက ဒီလို

ပါ...

သူဆိုတာက သင် ချစ်သူ ဖြစ်လာမယ့် “သက်ဦးပိုင်”။

အဲဒီနေ့က...

♦ ဣတ်ဝင်းစာပေ ♦

အချိန်တိတိကျကျ မှတ်မိပါသည်။

နေ့လည်ခင်း တစ်နာရီ ဆယ့်ငါးနစ်...

သဇင်က ဗိုက်ဆာလို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်းစားပြီးလျှင်

ဆဲ... ဆိုင်ကလေးထဲမှာ လူလည်းရှင်းနေကာ စောစောကလည်း

စားပြီး၍ ထသွားသော သဇင်ဘေးက ပွရွက်ရစ်သည့် စားပွဲ

စားပွဲထိုးကလေးက ရှင်းလင်းနေခိုက် ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်

ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ကိုယ်တော်ချော...

အားပါး... ချောလိုက်တာ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သဇင်တစ်ခက် ကောင်းတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခိုင် ❄ ၁၅၁

ခန့်ခန့်ညားညား မားမားမတ်မတ်။

အသားက မညိုမဖြူ၊ ကိုယ်လုံးက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်၊
နှုတ်ခမ်းက စိုရဲရဲ။

နှစ်ထပ် တီရှပ် နှစ်ရောင်စပ်နှင့် မျက်မှန်တတ်လို့ Hand
Phone က ပြောရက်သား။

ဒါ... ခုခေတ် အင်တာနက်ခေတ်ရဲ့ စတိုင်...။

ဆံပင်တွေကို မိုးပေါ်ထောင်ကာ နေကာမျက်မှန်အောက်
က မျက်လုံးတွေက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်...။

ဘယ်စားပွဲမှာ ထိုင်ရင် ကောင်းမလဲ နေရာရှာတာ ဖြစ်
လိမ့်မည်။

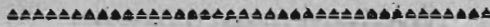
မိုးပြာရောင် ဝတ်စုံကလေးနှင့် ထိုင်နေသော သဇင်ကို
သူက တွေ့မှာပါ။

မြင်ပေမယ့် အရေးမလုပ်ပါ။

သူ့အတွက်တော့ သဇင်က သာမန်ပါ...။

သဇင်အတွက်သာ သူက မိုးကျရွှေကို။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ကားသော့ကို လက်နှင့် မြှောက်ကာ ကစားလိုက်၊
ဖမ်းလိုက်နှင့် သူ့ပုံစံက အေးဆေးသက်သာ ရှိလွန်းလိုက်တာ
တကယ်ပါပဲ။

‘ဆင်းရဲခြင်းကို မသိလို’ ဟု ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သလား
ကားနှင့် ဖုန်းနှင့် သားနားသော ရုပ်ရည်ပြည့်စုံကြွယ်ဝ
ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

သဇင်နှင့်တော့ တခြားစီ။ သဇင်က သာမန်...။

သဇင်ကို အဖက်မလုပ်သလို လျှောက်လာရင်း သူ့လက်
ထဲက ကစားနေသော ကားသော့၊ စားပွဲကို ငုံ့ပြီး ရှင်းလင်း
ဝင်နေသော စားပွဲထိုးဆီ ဘုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျ၏။

သူက ဟာကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

စားပွဲထိုးက ရှုံ့မဲ့ လှည့်ကြည့်၏။

သူက ဘာမှ မလုပ်သလို လက်နှစ်ဖက် ဖြန့်ပြသည်
ကားသော့က စားပွဲထိုးပေါ်ကျပြီး သဇင် ဘေးကို လှည့်
ကျလာတာ။

သဇင်က အလျင်မြန်ကောက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်အောက်
ကို ထည့်လိုက်၏။

စားပွဲထိုးဆီ အာရုံရောက်နေသော သူက ဒါကို မမြင်
လိုက်ပါ။

ကားသော့ကို ပြီးမှပဲ ကောက်မည်ဟု တွက်ဆထားပုံ။

ဟော... သူလည်း ကားသော့ရှာရော ကားသော့က
မရှိတော့ပြီ။

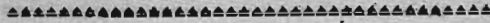
သဇင်က ကောက်ယူဖွတ်လိုက်တာကို ရယ်ချင်ပင်မယ့်
သဇင် မရယ်။

သူက စားပွဲလွတ်တစ်ခုမှ ဝင်ထိုင်ပြီး သဇင်ကို စူးကနဲ
စိုက်ကြည့်လာ၏။

သဇင်က ဘာမှ မဖြစ်သလို မျက်နှာပေးကလေးမို့ သူက
မျက်ခုံး ရှုံ့လိုက်၏။

သည်ဆိုင်ထဲမှာ သဇင်ပဲရှိတာ...။

ကားသော့ကို သဇင်ပဲ ယူလိုက်တာ သိတော့ သိပ်သည်။

ရမ်းသမ်း စွပ်စွပ်လို့မရ။

မျက်စိနှင့်မှ မမြင်တာ...။

သူက ခပ်တည်တည် ကြည့်နေ၏။

သင်မပူပါ...။

သင် အူထားတာ မဟုတ်သလိုမျိုး။

သူမှ သင့်ကို အသိမှတ်မပြုတာ၊ အရေးမထားတာ
အဲဒါ သင် လုံးဝမကျေနပ်။

သင်က သူ့ကို လိုချင်တမ်းမက် သွားမိသည်။ မြင်မြင်
ချင်း သဘောကျသွားမိပြီ မဟုတ်လား။

သူ့ပုံစံက သင့်ကို ဂရုမစိုက်သလို။

အဲဒီလို ဂရုမစိုက်တာက သင့်ကို စွေစွေခန့်စေ၏
လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးနိုင်

သူ စိတ်ဝင်စားလာအောင် သင် လုပ်ရမည်။

အခုတော့ သင့်ကို မမှတ်မသုန် ကြည့်လို့။ ကားသွား
ဘယ်တော့ ပြန်ပေးမလဲ ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

ပေးတော့ ပေးမှာပါ။

ဒါပေမယ့် အခု မပေးသေးဘူး။

ရှင့်အကြည့်တွေ သင်ဆီမှာ ရစ်ဝဲစိုက်ကျနေတာ ကျ
နပ်လွန်းလို့။

သူက ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာသည်။

အင်မတန်ခါးသော အမြှုပ်ကော်ဖီ။

ထိုကော်ဖီတွေ သင် လုံးဝမကြိုက်ပါ။

အဲဒီလောက် စိုက်ကြည့်နေတော့လည်း မလုံမလဲဖြစ်ကာ
ကိုယ်လေးကန့်မိ၏။

သင်က လက်မှာ ပတ်ထားသော နာရီကလေးဆီ
အကြည့်ရောက်၏။

အင်္ကျီ သွားရွေးရမည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ဝင်ရမည်။

ပြန်မှပဲ...။

သည်နေ့ အဖော်လည်း မပါ။

၁၅၆ ဝန်းသီခိုင်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက်သာ ပါလာခဲ့ရင် သူ
ကားသော့ကို မပေးဘဲ ယူထားမိမှာပါ။

သင်က စားပွဲထိုးကလေး ခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းတော့
သူ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာ၏။

ကားသော့ ယူသွားမှာ ပူပန်သွားပြီလား။

သင်က ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို အပျာကယာယူပြီး
ကားသော့ကို လက်ထဲဆုပ်ထားမိ၏။

အခြေအနေ မဟန်တော့ သူက ချက်ချင်း ပိုက်ဆံခေါ်
ရှင်း၏။

သူ ပိုက်ဆံရှင်းခိုက် သင်က သူ့စားပွဲဘေး ဖြတ်
အလျှောက် ကားသော့ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးခဲ့ပါသည်။

သူ မြင်ကိုမြင်မှာပါ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ မသိမဲသာ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်
၏။

အမယ်လေး...

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

သင်တစ်ဦးက စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခွက် ၁၅၇

သင်ကို တည့်တည့် လှမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံး
စူးစူးတွေနှင့် တန်းပြီး မျက်လုံးချင်း ခလုတ်တိုက်မိ၏။

သင် ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ်ကာ ခြေလှမ်း မြန်ပစ်
လိုက်၏။

သင် ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ်ကာ ခြေလှမ်း မြန်ပစ်
လိုက်၏။

သူကြည့်နေပုံက သင်ရင်ကို ခါရမ်းသွားစေသည် မဟုတ်
လား။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဒါမျိုး ရိုးသွားပြီ။

ကားသော့ကို လက်နှင့် ဆော့ကစားပြီး စားပွဲပေါ်က
ခင်းနံဖုန်းကို ကောက်ယူလျက် ထလိုက်လာခဲ့သည်။

ချိန်းထားတာတွေအားလုံး ခဏဘရိတ်...။

ဒါက အရေးကြီးသည်။

သက်ဦးပိုင်က လူပျိုကလေး...

မိုးပြာမကလေး နောက်ကိုလိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။

လွယ်တော့ မလွယ်...

သူက ကားနှင့် ကောင်မလေးက လမ်းလျှောက်။

မျက်စိတော့ နည်းနည်းနောက်စရာပေါ့။

သူမှ မရပ်နိုင်တာ။

မိုးပြာမကလေး၏ ဖမ်းစားမှုက သူ့ကို ညှိယူသွားသည်။

တစ်ခုခု...

တစ်ခုခုတော့ တုန်ပြန်ရမှ...။

ဒါမှမဟုတ်...

♦ ဣထိဝင်္ဂဏပေ ♦

သက်ဦးပိုင်က စားပွဲပေါ်မှာ ကားသော့ကို တွေ့လိုက်ရ
တော့ ဖြတ်လျှောက်သွားသော မိုးပြာမကလေးကို လိုက်ကြည့်
မိ၏။

ပြန်လှည့်ကြည့်မှာ သိသည်။

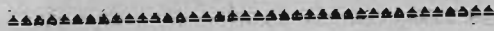
မိမိရရ သူမမျက်လုံးတွေကို စောင့်နေလိုက်၏။

သူတွက်ဆထားသလိုပါပဲ။

ဟား... ဟား... ဟား

ဘယ်ရမလဲ...

♦ ဣထိဝင်္ဂဏပေ ♦

လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်၊ အိမ် အဆက်အသွယ် တစ်ခုခုရမှ

ပြီးတော့ သူ့ကို ခုန 'ကစား' ခဲ့သလို သူလည်း ပြန်ကစား

ပြချင်သည်။

ခြေချင်းညီမှ ဖြစ်သည်။

စိန်ခေါ်သလို နှုတ်ခမ်းကလေး...

သရော်သလို အပြုံးကလေး...

မထိတထိ အကြည့်ကလေး...

သူ... ကျောက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး...။

ကဲ... ကိုယ်တို့ ပြိုင်ပွဲစ၊ ပြီ...။

မင်းက တစ်ပွဲနိုင်ထားတယ်...

ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့် ကောင်မလေး...။

ကား သုံးမှတ်တိုင်စီးပြီး 'ဖက်ရှင်' ဆိုင် တစ်ခုတည်းကို
ဝင်သွားသည်။

ဖြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ စက္ကူအိတ် လှလှတစ်ခု။

ဒါဟာ သူ့အတွက် အခွင့်ရေးတစ်ခု။

မိုးပြာမကလေးက ဖက်ရှင်ဆိုင်ထဲကထွက်ပြီး...

ကားနှစ်မှတ်တိုင် တပ်စီးသည်။

သူ့အဖြစ်ကလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် လိုင်းကားနောက်

က တကောက်ကောက်။

ဪ... အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်ကို သွားတာပါ။

အင်္ကျီရွေးဖို့လား... အင်္ကျီအပ်ဖို့လား။

ကြာမှာတော့ သေချာသည်။

‘မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပတ်သက်မိပြီဆိုရင် အဲဒီမိန်းမကို
စောင့်ဆိုင်းရတဲ့ဒုက္ခ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ မိန်းမတွေက အချို့
စားတယ်’ ဟု သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ ဒဿနကို ပြန်ကြား
ယောင်၏။

ထိုသူငယ်ချင်း ညည်းတွားဂါထာ သွေးထွက်အောင်နှစ်
နေပြီ။

ငါးမိနစ်... ဆယ်မိနစ်...

ဆယ့်ငါးမိနစ်...။

မိုးပြာမကလေး အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာ၏။
လက်ထဲမှာ စက္ကူအိတ် နောက်ထက်တစ်လုံး တိုးလာပါသည်။

ပြီးတော့ သူမက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက် လျှောက်သွားတာ
လားမသိ။

နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်လာတာကို ကောင်
မလေး သိမှာပါ။

ဒါက မိန်းကလေးတွေရဲ့ မွေးရာပါ အရည်အချင်း
အတတ်ပညာ။

သူလိုက်လာမှန်း သိကိုသိမှာ၊ တမင် မကြည့်တာ၊ တမင်
မသိသလိုနေတာ။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ မိုးပြာမကလေးက ရပ်ပြီး ပစ္စည်း
တစ်ခု ကြည့်နေတုန်း သက်ဦးပိုင်က ဘေးချထားသော စက္ကူအိတ်
နှစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်၏။

မိုးပြာရောင် ကောင်မလေးက သူစက္ကူအိတ်နှစ်လုံး
ကောက်ယူသွားတာကို မသိ။

သက်ဦးပိုင် ရယ်ချင်လွန်းသည်။

သည်တစ်ခါ ခင်ဗျားအလှည့် မိုးပြာ။

နာမည်မှ မသိတာ... မိုးပြာရောင်ကလေး ဝတ်ထား
တော့ မိုးပြာပဲ ထားလိုက်တော့...။

စက္ကူအိတ်နှစ်လုံးမရွှေ့မှ မျက်လုံးပြူးသွားမှာ။
အဝေးကြီးကနေ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

အဟား...

ဘယ်လိုလဲ ကောင်မလေး...

ကောင်မလေးက ဘေးကိုရုတ်တရက် ကြည့်ကာ စက္ကူအိတ်ကို
ရှာသည်။

ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်၏။

သူ့ကို မြင်သွားပြီး...

သူက အသာအယာ လှည့်ထွက်ကာ ကားဆီ လျှောက်
လာခဲ့၏။

သူ ကားဘေးနား ရောက်ခါနီးတော့ ကောင်မလေး ပု
ယာခတ်သွားပြီး...

သူ့ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း တဖျတ်ဖျတ် လျှောက်လာ၏။

“ဒီမှာ”

သက်ဦးပိုင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားကို ရိုမစ်နှင့် ဖွင့်သည်။

◆ ဉာဏ်ထင်စာပေ ◆

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ကောင်မလေးက သူ့ဘေးကို နီးကပ်စွာ တိုးကပ်လာ၏။

“ဗျာ”

သူက ဘာမှမသိသလို စတိုင်...

ကောင်မလေးက အသည်းယားပြီး နှုတ်ခမ်းဖိကိုက်လိုက်
၏။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျာ”

“အကြောင်ကြောင်နဲ့”

မျက်စောင်းရွယ်ကာ ရေရွတ်၏။ ချစ်စရာကောင်းသော
မျက်စောင်းကလေး။ သူမဆီက ပထမဆုံး ရရှိသော လက်ဆောင်။

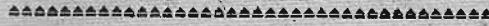
မျက်စောင်း လှလှကလေး...

ပြီးရင် ဒုတိယ ရယ်သံချိုချိုကလေး။

ပြီးရင် တတိယ ချစ်တယ်ဆိုသော စကား...

နောက်တော့ ‘မောင်’လို့ တဖွဖွခေါ်...

◆ ဉာဏ်ထင်စာပေ ◆

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူမ၏ ဘဝ...

အား... သူလိုချင်တာတွေ သိပ်များသွားပြီ ဝိသေ
လောဘ...

တခဏလေးအတွင်း ရချင်စောတွေ ရင်ထဲပြည့်နှက်ကုန်
တာ။

“ရှင်လက်ထဲက ကျွန်မအိတ်တွေ”

“ဟုတ်လိုလား”

“အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ မှန်အောင်ပြော၊ မှန်ရင်
ပေးမယ်”

ကောင်မလေးက ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“လမ်းမကြီးမှာ မကောင်းပါဘူး၊ အအေးဆိုင် တစ်ခုခုမှာ
ရှင်းရအောင်”

“အမယ်... မလိုက်ပါဘူး”

“လူကိုများ ညာတာပါတေး ချဉ်းကပ်ချင်တာ သိသားပဲ၊
အိတ်တွေပြန်ပေး”

“မလုပ်ပါနဲ့”

သက်ဦးပိုင်က တောင်းပန်၏။

ခေတ်သင်္ဃေက အခက်တွေ့ကာ မျက်နှာကလေး နီလာ
၏။

စက္ကူအိတ်ထဲမှာ ဘော်လီလည်း ပါသည်။ မိန်းကလေး
ပစ္စည်းတွေ ပါသည်။

သူက ဘာလို့ မေးမြန်းနေတာလဲ။

“အိတ်တွေ အရင်ပေးပါ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အအေးတိုက်မလား...
ပြော”

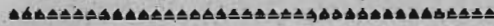
“တိုက်မယ်... ပေး”

“အိုကေ... ရော့”

သက်ဦးပိုင်က ခေတ်သင်္ဃေကို ယုံသည်။ သင်္ဃေက
ပင့်သက်နုနု ရှိုက်၏။

ဘာကြီးမှန်း မသိဘူး။

၁၆၈ ဝန်းသီခိုင့်

အဟုတ်ပါပဲ...။

သဇွန်နောက် တကောက်ကောက် လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့

လုံးဝမထင်ထားတာ၊ ပျော်လိုက်တာ။

ရင်ထဲမှ ကျလိ ကျလိ။

ခေတ်သဇွန်က နေကြာစေ့ကလေးကို ဖောက်ခနဲ ကိုက်
ချပြီး...

“လုံးဝပဲ...ငါ့ဆို မသနားဘူး”

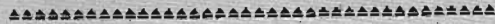
ဟု ဗလုံးဗထွေး ဆိုလိုက်ပါသည်။

“အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး”

သူငယ်ချင်း သင်းသင်းက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ...

“နင်လည်း သနားတတ်မှာပါ ခေတ်သဇွန်ရယ်”

ဟု ဆိုလာ၏။

“ဟင့်အင်း...မသနားပေါင်”

ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ကောင်မလေး အလုပ်ပြန်ချိန်ကို စောင့်နေသော ကောင်လေးကို ကောင်မလေးက သနားပိုပြီး ပြန်ချစ်လိုက်တာ။

“ယုတ္တိမရှိဘူး”

ခေတ်သဇင်က ဝေဖန်၏။

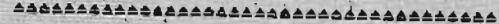
“ဘာလို့ သနားရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုလည်း မဟုတ်၊ မောင်လည်းမဟုတ်”

“ပြောတာပဲ”

“ဟင်...ခေတ်သဇင် တကယ် မသနားတတ်ဘူးဆို မယုံဘူးလား၊ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ မင်းသားကို မင်းသမီးက မိုးရေကြိုးထဲမှာ လာစောင့်နေလို့ ညအထိ မပြန်လို့ သနားပြီး လက်ခံခေါင်းညိတ်လိုက်တာ ရယ်စရာကြီး”

“အေးပါ...စောင့်ကြည့်ဦးမယ်၊ သဇင်အလှည့်ကျမှ ဘယ်လိုလာမလဲ”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့”

ခေတ်သဇင်က ယုံကြည်မှု လွန်ကဲစွာ ပြောလိုက်၏။

ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ဇွဲ လုံ့လ၊ ဝီရိယက ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို အရည်ပျော်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ။

ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ဂရုစိုက်မှုကို သူမ လျှော့တွက်ထားမိသည်။ ထိုဂရုစိုက်မှုကြောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘာမဆို စွန့်စားပြီး ဇွတ်တိုး ချစ်ရဲမည့် သတ္တိ အင်အားတွေ ရှိလာရတယ်ဆိုတာ သဇင် မသိသေးလို့ပါ။

“အချစ်ဆိုတာ အားဆေးတဲ့”

သင်းသင်းစကားကို ခေတ်သဇင်က ရယ်၏။

“ဟင်... နင် ရယ်နေတာကလည်း မချိုမချင်နဲ့”

“သင်းသင်းရယ်... နင်ပြောတာ ဟားချင်စရာကြီး၊ ရည်းစားလည်း မရှိဘဲနဲ့”

“ရှာလာမှာပေါ့၊ ငါက သူများပြောတာ ကြားဖူးထားတာ ပြန်ပြောပြတာလေ”

“တော်ပါ...ငါမယုံဘူး”

၁၇၂ ဝန်းသီခိုင့်

“ဟင်”

“အချစ်ဆို ငါ ယုံကိုမယုံတာ၊ မိသားစုသွေးသား
သံယောဇဉ်ပဲ ယုံတယ်”

“အေးပါ...အပြောကြီးထားဦး”

သင်းသင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လို့။

ခေတ်သဇင်က အချစ်ကို အယုံကြည်မရှိသော မျက်နှာ
ကလေးနှင့် အချစ်ကို ဂရုမစိုက်သော အပြုံးကလေး။

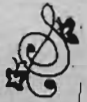
“အဲဒီလိုလူတွေ ပိုဆိုးတာ”

“သင်းသင်းရယ်... ငါ့မှ မချစ်ဘူးသေးတာ”

“နင်လား...အရူးအမူး၊ သူများထက် သည်းမယ့်မိန်းမ
ငါ သိတာပေါ့”

“နင် မှားနေပြီ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ အချစ်ကို ဦးမညွတ်ဘူး
သိလား”

ခေတ်သဇင် အသံကလေးက မာပြတ်ပြီး သေချာနေ၏။

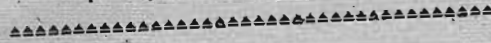
ခေတ်သဇင်က ရေချိုးပြီး ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာ
မှာ သင်းသင်းက တိုးတိုးကလေး လာပြောတာမို့ အံ့အားသင့်သွား
ရသည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

တဲ့။

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ”

ပုခုံးကြိုးသိုင်း တစ်ချောင်းပါသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါစ
ရေလဲအင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထားတာမို့ ရေသီးရေပေါက်တွေက

ဝင်းမွတ်သော အသားမှာ ခိုသီးကာ စိုပြေစွာ လှနေသည်မို့
သင်းသင်းက မိန်းမချင်း အားကျမနာလိုစွာ...

“နင်က လှတာကိုး” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ငါမေးတာ တခြား၊ နေဖြေတာက တခြား၊ တိုးတိုး
တိုးတိုးနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ခေတ်သင်္ဃေက ပြန်မေးလိုက်၏။

“ရှုံး...တိုးတိုးပြောပါဟဲ့ ကြားသွားမယ်”

“ဘယ်သူမို့လို့လဲ”

“အရမ်းချော”

ခေတ်သင်္ဃေက သင်းသင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“အရမ်းမိုက်... အရမ်းခိုက်”

“သင်းသင်း”

တကယ်ပါပဲ ပြောချင်ရာ ပြောနေတော့တာ။

ဧည့်ခန်းပြေးကြည့်ရအောင် ခေတ်သင်္ဃေကလည်း ရေခဲ

ထားတာခုမှ...

အဝတ်စား မလဲရသေးပါ။

“မြန်မြန်လုပ် ကော်ဖီတိုက်ထားတယ်”

“ဘယ်သူလဲဆို”

စိတ်မရှည်သံနှင့် မာဆတ်စွာ မေးမိ၏။

“သိဘူး”

“မသိဘဲနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်ထားပြီး ကော်ဖီတိုက်တယ်
ဘာတွေလဲ”

“ခေတ်သင်္ဃေနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ မမေးလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“သွားမေးလိုက်လေ”

“အားနာစရာကြီး”

“သင်းသင်း”

သင်းသင်း ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ အသည်းယားလှစွာနှင့်
မျက်နှာသုတ်ပုဝါကြီးခြံကာ ဧည့်ခန်းဆီ ခိုးကြည့်လိုက်၏။

၁၇၆ ❀ ဝန်းသီခိုင်

အမယ်လေး... ပလုပ်တုတ်။

ဘွားကနဲ့ မြင်လိုက်ရသော သူ့မျက်နှာကြောင့် လန့်ဖျန်
နောက်ဆုတ်မိ၏။

သက်ဦးပိုင်...

ဘာလို့ အိမ်အထိ ရောက်လာရတာလဲ။

အမှတ်တမဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီး အမှတ်တမဲ့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲ
မဟုတ်လား။

သူက ဘာလို့ ခေတ်သင်္ဃန်းကို ရောက်လာရတာလဲ...

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“အမယ်လေး... လန့်လိုက်တာ သင်းသင်းဇယ်”

နောက်မှာ လာကပ်ရပ်နေပြီး နားနားကပ်ကာ လေသံနှင့်
မေးလိုက်တော့ ခေတ်သင်္ဃန်း ရင်ဘက်ဖိမိ၏။

“ဘာလို့ ရှိတယ်ပြောလိုက်ရတာလဲ”

သင်းသင်းကို အပြစ်တင်မိ၏။

“ရှိနေတာပဲဟာ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သင်္ဃန်းတစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခိုင် ❀ ၁၇၇

“နင့်ကို ဘယ်သူက အမှန်တိုင်း ပြောခိုင်းလို့လဲ”

“ဒီနေ့ ညာလို့မရဘူး”

“ဘာ”

“ငါ မိမိနှစ်ယောက်ထားတယ်”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ထွက်တွေ့လိုက်ပါ ခေတ်သင်္ဃန်းရယ်၊ နှမော့စရာကြီး”

“ဘာ”

“ပြန်သွားရင် နှမော့စရာကြီးလို့”

“ဘာလို့ နှမော့ရမှာလဲ”

“ဒီလောက် ခန့်ခန့်ညားညားကြီး”

“ဟွန့်”

ခေတ်သင်္ဃန်းက သင်းသင်းကို ပုခုံးနှင့် ပစ်တိုက်လိုက်၏။

သင်းသင်းက တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။

ခေတ်သင်္ဃန်းက အခန်းထဲဝင်လာပြီး အဝတ်ဗီရို ဆွဲဖွင့်

သည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အရမ်းပတမ်း ဟန်ပန်ထုတ်ထားတယ်လည်း မထင်ရ
အောင်၊ လှလည်းလှအောင်...။

နွမ်းဖတ်နေတာလည်း မထင်ချင်၊ အပြင်သွားမလို
အသစ်လည်း မဝတ်ချင်၊ အင်္ကျီရွေးရ ခက်လိုက်တာ။

ခါတိုင်းဆို ရေချိုးပြီး အင်္ကျီတစ်ထည် ကောက်ဆွတ်
လိုက်တာ မြန်မှမြန်။

သည်နေ့မှ ဘာလို့ အဲဒီလောက် ကြန့်ကြာနေမိသလဲ။

ဒါ... ဘာလဲ၊ ဘာလို့ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ။

လှချင်လိုက်တာ။

အိမ်နေရင်းမို့ အလှပြင်ရလည်း ခက်ပါသည်။ သူ့ရှေ့မှာ
မလှမပ ဖြစ်နေမှာ စိုးလှ၏။

ခေတ်သင်္ဃန်းရယ်...

ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေသလဲ နော်။

စိတ်တွေက ပရမ်းပတာ လှုပ်ရမ်းပြီး လူက ပျာယာခတ်
နေတာ။

သူ... မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတာ ခေတ်သင်္ဃန်း
အတွက် အဲဒီလောက်ထိ အူလိုက်သည်လို့က ဖြစ်စရာလား။

သူ့ကို ခေတ်သင်္ဃန်း စိတ်ဝင်စားနေမိသလား။

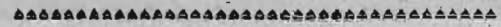
သူ့ရော... သူ ခေတ်သင်္ဃန်းဆီ ရောက်လာတာ ဘာလို့
လဲ...

ရင်ခုန်လိုက်တာ...

ရင်ခုန်သံ မြန်နေတာ ထိန်းမရ။ ခက်ပြီ။

Natural Colour နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကလေးကို ဖွဖွဆိုးရင်း
ခိုင်သက်ကလေး ဖြာမိ၏။ လက်ချောင်းလေးတွေပင် အေးစက်ချင်
ချင်။

သူက ခဏကလေးနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိ၏။

“ရှိတာပေါ့”

“ပြောလေ ဘာကိစ္စလဲ”

သူက သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကိုလာဖို့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ
ခေတ်သဇင် သိရဲ့လား”

“ရှင်”

သူက ခေတ်သဇင်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ခေတ်သဇင် မျက်လွှာချမိသည်။

“ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကားသော့ကို ကောက်ယူဖွတ်ထားခဲ့
ရတာလဲဗျာ”

“ဟင်...”

ခေတ်သဇင်က ရုတ်တရက် နားမလည်ဘဲ ပြီးမှ ‘သြော်’
ဟု ဖွဖရယ်မိသည်။

“ကျွန်တော်... ခင်ဗျားကို ထပ်တွေ့ချင်တယ်”

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

သူ့ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ဝင်ထိုင်လျက် မေးမိပါသည်။
တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာလာလုပ်တာလဲဟု မမေးရက်ပြန်။

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“ရေချိုးနေလို့”

“သိတယ်... ဟိုတစ်ယောက် ပြောသားပဲ”

“ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

သူက ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံလိုက်၏။

ဒေကာ ဝိုက်ကာ ပြောနေတော့လည်း ဘာမှမထူးပါ။

လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို အရှင်းကြီး။

“ကျွန်တော် သတိရနေတယ်”

ခေတ်သင်္ဃေက ငြိမ်သက်နေ၏။

ရင်ထဲမှာ အရမ်း အခုန်မြန်ပြီး ပူနွေးနေ၏။ သူလေးနက်

ကို ကျေနပ်နေမိတာ။ တကယ်တော့ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့တာ။

သူ့ဘက်က စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု တွေးခဲ့တာ။

“ခေတ်သင်္ဃေမှာ ရည်းစားရှိလား”

“ဘာလို့လဲ...ရှင်မှာရော”

“သိချင်လို့ လောလောဆယ် လက်ရှိမရှိဘူး”

“ရှိခဲ့ဖူးတာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“အများကြီးပဲ”

ခေတ်သင်္ဃေက နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့သည်။

“အခု ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“မရှိတော့ဘူး”

“ဘာလို့ မရှိတော့တာလဲ”

“ပြတ်ကုန်ပြီ”

“လွယ်လိုက်တာ”

“ငယ်ရွယ်တဲ့ အချိန်မှာ ရည်းစားထားတာ စွန့်လွှတ်သလို

ပဲတဲ့၊ စွန့်ပြတ်သလို ပြတ်တာ မဆန်းပါဘူးတဲ့”

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“ထားလိုက်ပါ ခေတ်သင်္ဃေမှာရော”

“ဟင့်အင်း”

“ထားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“မထားဘူးသေးတာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“မယုံနေပေါ့”

“ယုံချင်ပါတယ်”

သူက ရယ်နေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးတိုင်း ရည်းစားမထား
ဖူးပါဘူးလို့ပဲ ပြောကြတယ်”

ခေတ်သင်္ဃေက မကျေမနပ် ကြည့်၏။

“နောက်တော့လည်း ပေါ်တာပဲ”

“ကျွန်မ တကယ် မထားဖူးဘူး”

“ဘာသာ ညာညာရော”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာသာ ညာညာတော့ ရှိမှ”

“အဲဒီလို အရောတဝင် မနေတတ်ဘူး၊ နေမိရင်လည်း
တစ်သက်စာအတည်ပဲ”

သက်ဦးပိုင်က ခေတ်သင်္ဃေကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

“တွဲရုံ မချစ်တတ်ဘူး၊ အပျော်ရှာရအောင် ယောက်ျားလေး
မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေါ့”

သက်ဦးပိုင်က ခေါင်းသာညှိတ်တာ ယုံချင်ပုံမရ။

“စုံစမ်းကြည့်မယ်”

“ဘယ်လို”

“ရည်းစား ရှိခဲ့လားလို့”

“ဘာလို့ စုံစမ်းမှာလဲ”

“သိချင်လို့”

“သိဖို့ လိုလို့လား”

“လိုတာပေါ့ လူတစ်ယောက်လုံး ခင်ဗျားရှေ့ရောက်နေပြီ၊
တစ်ကောင်လုံးတွေမှ ခြေရာရှာမလို့လား”

သူစကားက ခေတ်သင်္ဃေကို ဖျန်းကနဲ ရှက်သွေးကြွယ်
စေသည်။ သူ ပြောချလိုက်မှာ မကြားရဲ...ချက်ချင်းကြီး မဖြေပါ
နဲ့ဦး။ ချစ်တယ်ဆိုလည်း ဖြည်းဖြည်းပေါ့။

သင်တန်းစက် စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခွက် ၁၈၇

“ကျွန်တော် ရှောင်ချင်တယ်... ခေတ်သင် မကြိုက်
တာတွေ ရှောင်ချင်တယ်”

စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့အပြောကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
မိပါသည်။

သူ့ကို အမှတ်တွေ အများကြီး ပေးလိုက်မိပါသည်။
နောက်တစ်နေ့မနက်...။

“ခင်ဗျားက မညာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ဟု သူက အမှတ်ပေးလာ၏။

“ကျွန်တော်က ညာတတ်တာ...ကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး အ
ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားရော ဘာကို မုန်းလဲ”

“ပြောမပြဘူး”

သူက သွက်သွက်လက်လက် ဝင်လုပ်ပေးသည်။ ကူညီ
ပေးသည်။

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

တမ်းတလာမိသည်။

သင်းသင်းကပင် တစ်ခုခုဆို ကိုသက်ဦးပိုင် ကြည့်ပေးဦး၊
ကိုသက်ဦးပိုင်လာမှ လုပ်လိမ့်မယ်၊ ကိုသက်ဦးပိုင်ကို ခေါ်လိုက်
လေဟု နှုတ်ဖျားက မချ၊ တဖွဖွ။

တကယ်ပါပဲ...

သူက ခေတ်သဇင် ဘဝထဲ တိုးတိုးဝင်လာတာ၊ နောက်ဆို
အသားကျပြီး မရှိလျှင် လစ်ဟာပြီး နေတတ်တော့မှာ မဟုတ်။

သူက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခေတ်သဇင်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့
အားထုတ်ကြိုးစားနေတယ်။

နောက်ဆို ရုန်းထွက်လို့ ရမည်မထင်။

“ကိုသက်ဦးပိုင်... ရှင် ဘာလို့ ဒီလောက် ဂရုစိုက်နေရ
တာလဲ၊ အားလုံး လုပ်ပေးနေတာလဲ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သူရောက်လာချိန်မှာ ခေတ်သဇင်က ရေချိုးဖို့ စီစဉ်
တုန်း။

ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်လို့ မီးက တစ်အိမ်တည်း ပျက်သွား
သလဲ မသိ။ သူက ချက်ချင်းပဲ ကြည့်ပေးသည်။

အိမ်မှာက ခေတ်သဇင်ရယ်၊ သင်းသင်းရယ်၊ မိန်းမ
လေး နှစ်ဦးပဲ ရှိတာ။

ယောက်ျားတွေ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေက အိမ်
အများကြီး။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

၁၉၀ ခန်းသီခိုင့်

“ဂရုစိုက်တာ သိတယ်ဆို ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပြီ... သိမှ သိပါ့ မလားလို့”

ခေတ်သင်္ဃေက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ဂရုစိုက်တာ ချစ်လို့ပေါ့ ခေတ်သင်္ဃေရယ်၊ ရှင်းရှင်းလေး ပဲဟာ”

ရေချိုးခန်းက မီးခလုတ်ကို ထောက်ကနဲဖွင့်ချပြီး သူက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်၏။

“ဟင်”

မီးချောင်းက လက်ကနဲ လင်းသွားသည်။

ခေတ်သင်္ဃေက ရင်ထဲကို အချစ်တွေက လျှပ်စီးပြတ် သလို စီးဝင်သွား၏။ အမှတ်တမဲ့မို့ အံ့အားသင့်သွား၏။

သူ... ချစ်စကား ပြောလိုက်တာလား။

လူပျိုစကား ပြောတာကလည်း ပြန်းစားကြီး မထင်စရာ။

ခေတ်သင်္ဃေက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ငြိမ်သက်တိတ် ဆိတ်သွား၏။

♦ ဤထပ်စာပေ ♦

သင်္ဃေတစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခိုင့် ၁၉၁

“ဘဝတစ်ခုကို နှစ်ယောက် တည်ဆောက်ချင်တာ၊ နောက်ဆို အားလုံးလိုအပ်တာ မှန်သမျှ လုပ်ပေးရမှာပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား”

သူက ရင်မခန့်သလို ခပ်အေးအေး ပြောနေ၏။

ခေတ်သင်္ဃေကတော့ ရင်တွေခန့်လိုက်တာ ဖျတ်ဖျတ်လူး။

♦ ဤထပ်စာပေ ♦

ကြိုတင် ကြံရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ရိုးအမှန်...။

“နောက်ကျလိုက်တာ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာရတာလဲ”

“ဖယ်ရီကား ပျက်နေလို့”

“ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ပါလား”

သက်ဦးပိုင် အသံက ဒေါသအပြည့်။

“ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေတာ... မိုးတွေရွာလို့ ကား

ပေါ်က မဆင်းဘူး၊ ကားမပြီးမချင်းကို စောင့်နေတာ”

“ဖုန်းလေး ဘာလေး ဆက်သင့်တာပေါ့”

“လို့မှ မလိုတာ၊ သင်းသင်းက သိပြီးသား၊ အကြောင်း

အမျိုးမျိုးကြောင့် နောက်ကျတတ်တာ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“နေပါဦး... ရှင် ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ”

“မလာရဘူးလား”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အလုပ်ကအပြန် နောက်ကျသော ခေတ်သင်္ဃာတ်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် မိုးရေကြီးထဲ ထီးတစ်ချောင်းနှင့် လမ်းထိပ်ထွက်စောင့်နေသည်။ သက်ဦးပိုင်ကို တွေ့လိုက်တော့ မောပန်းနေသမျှ ပြေပျောက်သွားရသလိုပင်။

ထိုညဟာ ခေတ်သင်္ဃာတ်အတွက် အမှတ်တရ ညတစ်

ည

ညနှင့် ခေတ်သင်္ဃာတ် ချစ်သူဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုမသိခဲ့

သေးပါ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“မသိဘူးလေ”

“နောက်ဆို ဖုန်းဆက်၊ ဖယ်ရီပျက်နေရင် လာကြ
မှာပေါ့၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး”

“ဟင်”

“စိတ်ပူမယ်ဆိုတာလေး တွေးပြီး ဖုန်းဆက်ပေါ့”

“ဘာစိတ်ပူစရာရှိလဲ”

“အသားလွတ်ကြီး”

“ခေတ်သဇင်”

သူက ထီးမိုးပေးထားလို့ ခေတ်သဇင်က သက်သေ
သက်သာ...။

သူက ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်တော့ ခြေလှမ်းမရပ်
သူမက မိုးစိုသွား၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ ဖိုကုန်ပြီ”

“စိုစေ...ရွှေပါစေ...ဒဏ်ပေးတာ”

သက်ဦးပိုင်က ထီးကို နောက်လှန်ချပစ်လိုက်၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ခေတ်သဇင်က ဖိတ်ဆိုးပြီး နှုတ်ခမ်းစု၏။

နောက်တော့ မျက်နှာကလေး ပျက်ကာ သူထီးရိပ်
အောက်ကို မဝင်ဘဲ ခြေဆောင့်လျှောက်၏။

ရှင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာသွားသလဲ ရှင်မသိဘူး၊
ရှင်လာကြိုနေတာ မြင်လိုက်ရတော့ ခေတ်သဇင်ရဲ့ ဘဝကလေး
ပြည့်စုံလုံခြုံသွားလိုက်တာ၊ ရှင် အဲဒါတွေ မသိပါဘူး။

“ဟေ့... ဟေ့... သဇင် နေဦးလေ”

သူက အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာပြီး တွန်းတွန်း
တိုက်တိုက် ထီးမိုးကာပေး၏။

ခေတ်သဇင် ပုခုံးကလေးကို ဖက်ထွေးဖို့ လက်တစ်ဖက်
က ပုခုံးထက်မှာ မြှောက်တက်လာ၏။ ပြီးတော့ အသာပြန်ရုတ်
သွား၏။ အဖြေမှ မပေးရသေးတာ။ သူ... ဘယ်တင်ရဲပါ့မလဲ...

ပုခုံးပေါ် လက်တင်ရင်...စိတ်ဆိုးနေသော ခေတ်သဇင်
က ဖျန်းကနဲ ပါးရိုက်လိုက်ရင်ရော...

ခေတ်သဇင်က သူ့ကို အသာကလေး မော့ကြည့်၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ထီးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ခပ်မတ်မတ်ကြီး လျှောက်နေတာ။ ဒါ... နောက်ကျလို့ စိတ်ပူတဲ့ ပုံစံလား။

မိုးရွဲရင် ရွဲပါစေဆိုပြီး ဒဏ်ခတ်ရက်တာ သူ့အကြင်မှာလား။

“မလိုပါဘူး”

သူ့ထီးကို ဆွဲဖယ်ကာ ဆိုမိ၏။

“အအေးမိမယ်၊ ဖျားမယ်... ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲကွာ သဇင်... ကျွန်တော့်ကို လာမဆွနဲ့”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ဖျတ်ကနဲပိတ်ပြီး လမ်းပေါ်ပစ်ချလျှက် ခေတ်သဇင်ကိုယ်လုံးကလေးကို စွေကနဲ ဆွဲယူကာ တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်၏။

“အိုး”

မိုးရေကြီးထဲ... လမ်းမပေါ်မှာ သံလိုက်တုံးနှစ်ခုလို ဖျတ်ကပ်စွာ ဖက်ထားသော ချစ်သူနှစ်ဦးအား ကားမီးထိုးကာ မောင်းလာသူတွေ မြင်မှာ မလွဲမသွေ။

မိုးစက် မိုးပေါက် မိုးရေတို့က အေးမြစိမ့်သက်နေပေမယ့် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်က နွေးမြမြ ရှိန်းမြမြ။

သူ့ကို တအား ပြန်ဖတ်တွယ်ထားမိတာ ဘာလို့လဲ၊ မသိစိတ်က အားကိုးမိလို့လား။

ခိုလှုံချင်စိတ်တွေ ဘယ်ချိန်ကတည်းက ရင်ထဲအောင်းနေခဲ့သလဲ။

သူမ၊ မျက်နှာကလေးကို မေးစေကနေ ပင့်မောယူလျက်
ရန်ရှိနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးကလေးဆီ အနမ်းဦးခြွေဖို့ သူကြံရွယ်၏။
ကားမီးစူးစူးကြောင့် သူ တန်သွားရသည်။ သူတော်တော်
ညွှန်နေမြို့။

သူစိတ်တွေက အတင့်ရဲလွန်းပြီ။

“သဇင်”

ခေတ်သဇင်က မျက်လုံးကလေး ဖွင့်ကြည့်လာ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်လား”

“မသိဘူး”

ခေတ်သဇင်က သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး ရေစိုဆံပင်
ကလေးတွေကို လက်နှင့် သပ်လျက် သီချင်းကလေး တိုးတိုး
ညည်းသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို မစောင့်ဘဲ ရှေ့က လျှောက်သွား၏။
သက်ဦးပိုင် ခြေလှမ်းစသည်။

ထိုခြေလှမ်းများသည် မနေ့တစ်နေ့ကနှင့် မတူ။

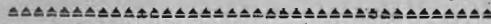
သက်ဦးပိုင်က ရေစိုနေသော ဆံပင်တွေကို နမ်းရှိုက်လိုက်
၏။

ကိုယ်လိုချင်သော မြတ်နိုးသော အရာကို ရရှိခဲ့ပြီ။ သူ
တောက်ပစွာ ပြုံးမိ၏။

မျက်နှာကို မော့ကာ မိုးစက် မိုးပေါက်တွေကို ခံယူလိုက်
၏။

ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်သူကလေး ရှိနေတော့ အေးစက်နေသော
မိုးရေက မချမ်းတော့သလိုပင်။ အချစ်က နွေးထွေးစေသည်။

၂၀၀ ပန်းသီခိုင့်

ချစ်သူကလေး ရှိလာပြီ။

သူ့အပေါ် အားကိုးတွယ်တာ ယုံကြည်ခိုလှုံချင်သူကလေး
ကို သူက အပြည့်အဝ စောင့်ရှောက်ရပါမည်။ သူ့အတွက် အနာ
ဂတ်က ရေရာနေခဲ့ပြီ။

ချစ်သူကလေးနှင့်ဆိုတော့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဝံ့ကြွား
ခိုင်မတ်စွာ။

“သဇင်”

သူခေါ်ပေမယ့် သဇင်က လှည့်မကြည့်ပါ။

သူတစ်ယောက်တည်း ရယ်နေမိ၏။

အပျော်တွေ ဝေလျှံနေတာကြောင့် မိုးရွာနေတာကိုပင်
မမူ၊ မေ့လျော့နေကြသည်။

ချစ်သူဘဝ အပျော်တွေနှင့် သာယာမဆုံး ရှိခိုက်မှာပဲ
ပြဿနာ၏ အဓိကသည် သက်ဦးပိုင်၏မိခင် ‘ဒေါ်သက်ထိပ်ထား’ ပါ။

“အရမ်းမာနကြီးတယ်၊ အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတယ်၊ အ
ရမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်”

ကြားရတာတွေ နှုတ်ခမ်းမဲ့မိ၏။

အဲဒီ ‘အရမ်း’ တွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ဆန့်ကျင်ကပ်ဖဲ့ တိုက်ချင်စိတ်က ခေတ်သဇင်ရင်ထဲ

ရုန်းကြွနေ၏။

ဝီပြီး ဆိုးတာက သူက ခေတ်သစ်နှင့် မောင့်ကို လုံးဝ သဘောမတူဘူး ဆိုတာပါ။

သဘောမတူရအောင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဆင်းရဲနုနုလား၊ ဆင်းရဲတာ အပြစ်လား။

ဒါမျိုးက ရိုးဟောင်းနေပြီ...

ရုပ်ရှင်ထဲကလို ပွဲလာကြမ်းကြည့် သင်က ခံမှာမဟုတ်၊ ပြင်းထန်စွာ တုန်ပြန်မိမှာ...

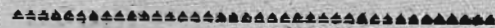
မောင်က လေပြေကလေးနှင့် သတိပေးပါသည်။

‘မောင့်မေမေကို ရိုသေပါကွာတဲ့’၊ ‘ဂါဝရတရား ရှိရမယ်ကွာ’ တဲ့...။ ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။

သူ့ဘက်က မီးနီပြထားတာ၊ ခေတ်သစ်ကလည်း အချိန်မှ မလျှော့နိုင်ဘဲ၊ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြဖို့ ရှိသည်။

“မေမေက မောင့်ကို အရမ်းချစ်တာ”

ဆန်းသလား...တစ်ဦးတည်းသော သားကို အမေက မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား။

“တဖြည်းဖြည်းတော့ မောင့်ချစ်သူကို မေမေ အသိမှတ် ပြုလာမှာပါကွာ” တဲ့...။

မောင်က အားပေးပါသည်။ ယုံကြည်နေပါသည်။

ခေတ်သစ်ကတော့ ဘဝင်မကျလှ။

မောင့်ကိုလည်း ပြတ်သားစေချင်သည်။

သင်ဘက် ရာနှုန်းပြည့် ပါစေချင်သည်။

သူ့အမေထက် ကိုယ့်ကို ပိုချစ်စေချင်သည်။

ပြိုင်စရာမဟုတ်တာ ပြိုင်မိသည်။

ယှဉ်စရာမလိုတာ ယှဉ်မိသည်။

ခေတ်သစ် ဘာလို့ မိုးလောက်ကြီး မှားသွားတာလဲ...

ဆင်ခြင်မဲ့ရတာလဲ။

မောင့်မေမေဟာ သင် မေမေပါ...။

သင် လွန်ခဲ့တာတွေ... ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲ၊

မောင့်မေမေက ခွင့်လွှတ်မည်မထင်။

မောင်ရော...မောင်ရော ခွင့်လွှတ်ပါ့မလား။

၂၀၄ နန်းသီခိုင့်

သဇင်ကို မုန်းသွားမှာလား...

စိတ်ပျက်သွားပြီလား...။

အထင်သေး မျက်ရှုသွားပြီလား။

သဇင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မောင် နောက်ဆုတ်လိုက်ဖို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။

သဇင်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်။

အသုံးမဝင်တဲ့ နောင်တတွေ နောက်မှရမိပါတယ်...

မောင်ရယ်။

- မောင့်မေမေက သဘောမတူဘူးဆိုသော တစ်ဆင့်စကား
တွေ ကြားရကတည်းက သဇင် ခံစားရတာ ဝမ်းနည်းတာ ကြေကွဲ
နာကျင်မိတာ။

ဘာလို့ မတန်မရာလို့ မောင့်မေမေက သတိမှတ်ရ
တာလဲ၊ သဇင် မကျေနပ်ပါ။

မောင်က သဇင်ကို ချစ်သည်။

သဇင်က မောင်ကိုချစ်သည်။

ဒါဆို ပြီးပြီ၊ အိုကေပြီ။

၂၀၆ ❀ ပန်းသီချင်း

ဘာကိုမှ သဇင် ဂရုမစိုက်ချင်ပါ။

မောင့်ကို ချမ်းသာလို့ ကြိုက်ခဲ့တယ်ပဲထား၊ ဂုဏ်ဇာတိ
တယ်ပဲထား...။

အမြင့်ကို တက်လှမ်းချင်တယ်ပဲထား၊ အဲဒါ အပြစ်လား

မောင်က သဇင်ကို ချစ်တာပဲ၊ သူ့ဘဝကို သဇင်လက်ထဲ
ပုံအပ်ဖို့ သဘောတူတာပဲ၊ ဘာလိုသေးလဲ... မောင် ကျေနပ်ဖို့က
အဓိက။

မောင့်မေမေက အရမ်းလွန်ပါသည်။

သဇင်ကို လူတွေကြားထဲ အရှက်ရစေသည်။

အဲဒါကြောင့်လည်း သဇင် အပြစ်လုပ်မိတာ။

ခေတ်သဇင်နှင့် မောင်တို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မုန့်စားနေကြ
တုန်း မောင့်မေမေက ရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့တာပါ။

“သား”

“ဗျာ... ဟာ မေမေ”

“လာ... ခုချက်ချင်းထ ပြန်လိုက်ခဲ့စမ်း”

“မေမေ”

ဒေါသတွေနှင့် စိမ်းသက်သက် အေးစက်စက် ကြည့်
သော မောင့်မေမေက ချောလိုက်တာ။

စိန်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လို့...

“ပြန်လိုက်ခဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော်”

မောင်က ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီးမှ ချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“သဇင်... မောင် မေမေ့ကို အိမ်ပြန်လိုက်ပို့မယ်”

“အင်း”

ခေတ်သဇင်က မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“ညည်း စောင့်နေစရာမလိုဘူး၊ ငါ့သား ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သားကို အမိဖမ်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အရှက်ရှိရင် နောက်ဆုတ်လိုက်၊ လာ...သား သွားကြမယ်”

မောင့်မေမေအသံကြောင့် ဆိုင်ထဲက လူတွေ ခေတ်သဇင် တို့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ခေတ်သဇင် ရှက်လိုက်တာ...

ဘယ်နား ပြေးပုန်းရမှန်း မသိ။

မျက်လွှာချပြီး အသက်မှန်မှန်ရှူသည်။

ပြီးမှ သတိရပြီး ကျန်းကြည့်တော့ မောင်တို့သားအမိ ကားဘေးနားအထိ ရောက်နေပြီ။

ခေတ်သဇင် ပြေးလိုက်သွားကာ မောင့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲ မိ၏။

“မောင်”

မောင်က ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်၏။

“မောင် လိုက်မသွားနဲ့”

“သဇင်”

အမေက တစ်ဖက်၊ ချစ်သူက တစ်ဖက်၊ သက်ဦးပိုင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကြာရင် ပိုပြီး အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်မှာ၊ မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်မှ။

“သဇင် ခဏလေးပဲစောင့်၊ မောင် ခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မောင်မသွားရဘူး”

ကလေးဆန်တယ်ပဲ ပြောပြော...

တဖွတ်ထိုး နိုင်လိုက်တာလို့ပဲ ထင်ထင်...

မောင့်လက်ကို သင်မလွှတ်။

မောင့်မေမေက သင်လက်ကို ပုတ်ချပစ်၏။

“မယ်စမ်း...အရှက်မရှိဘူးလား”

မောင်က သင်ဘက်မပါ၊ သူမေမေနှင့် ပြန်လိုက်သွားဖို့

တွေးသည်။

သင် နှစ်ခါ ရှက်ရပြီ။

မောင့်ကို ယုံစားမိလို့...

မောင်... အလကား။

သင်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ညာတာလား...။

မောင်လက်ကို သင် လွှတ်လိုက်၏။

တော်ပါပြီ။ ဘယ်တော့မှ မောင်ကို မယုံတော့ဘူး။

မောင်က သူမေမေကို ကားပေါ်တက်စေပြီး ကားတံခါး

ပိတ်လျက် မောင်းထွက်သွား၏။

♦ ဣတ်စင်စာပေ ♦

ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ်...

မောင်က မောင့်မေမေကို ရာနှုန်းပြည့် ပါတာကိုး...။

ခေတ်သင် နှုတ်ခမ်းကိုက်မိ၏။

ယူကြုံးမရ၊ ဖြေလို့မရ...။

တဆစ်ဆစ်နာပြီး တနှုန်း ခံပြင်းသည်။

မျက်ရည်တွေက မျက်လုံးအိမ်ထဲ ပြည့်လာ၏။

မငိုပါဘူး။

လုံးဝ မငိုဘူး။

သူတို့ကြောင့် သင်က မျက်ရည်ကျစရာလား။

ထိခိုက်ဖွဲ့ချိုးခံရသော ခေတ်သင်၏ မာနအတွက် သူတို့

တစ်ခုခု အလျော်ပြန်ပေးရပါမည်။

♦ ဣတ်စင်စာပေ ♦

“ဟယ်တော့”

နှင်းဆီက ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားနှင့်...

“နှင့် ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေး၏။ ခေတ်သဇင်က ဟီးကနဲ ငိုချလိုက်၏။

“ငါ လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး ငါ အခု မောင့်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊

ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မောင် ငါ့ကို ခွင်မလွှတ်တော့ဘူး ထင်တယ်နော်၊ သူ့အမေကို ငါ စော်ကားတယ်၊ ငါ အရှုံးမပေးချင်စိတ်နဲ့ မှားသွားတာ၊ မောင့်ကို ချစ်မှတော့ မောင်မေမေကို ငါ အောက်ကျခံသင့်တာပေါ့၊ ရှိသေ့ရမှာပေါ့၊ သည်းခံနိုင်ရမှာပေါ့”

“မငိုပါနဲ့ သဇင်ရယ်”

နှင်းဆီနှင့် စကားက အားပေး၏။

ခေတ်သဇင်က ပြောပြသည်။

မောင့်မေမေကို ဒေါသစိတ်နှင့် ဘယ်လိုတုန့်ပြန်ခဲ့သလဲ

ဆိုတာ...

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“နှင့်... သူ့အမေကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ သဇင်”

နှင်းဆီက စိုးထိတ်စွာ မေး၏။

စကားကလည်း သဇင်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်

ကာ နေပါသည်။

“ငါလား...”

“အင်း”

“ငါ အရမ်းဆိုးတယ်...သိပ်ရိုင်းတယ်၊ အခု ငါ မျက်နှာမပြရဲလို့ ထွက်ပြေးလာတာ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

အဲဒီနေ့က...

မောင်ရောဇာလာတော့ သင်္ဃေက ဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲ
နေခဲ့သည်။ စိတ်လည်း မကောက်။

မောင်က တဖွဖွ တောင်းပန်စကား ဆိုပါသည်။

သင်္ဃေနှင့် သူ့အမေကို ပြောလည်စေချင်တာလည်း ပြော
သည်။

သင်္ဃေစိတ်ကူးကို မောင်မသိသေးပါ။

တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ခန့် ကြာပြီးသောအခါ...

“သင်္ဃေရာ... မောင် မဆိုးပေးတာတုန်း”

“ဟင့်အင်း... ရဘူးကွာ၊ ဆိုးပေး...”

ရွှေအိုရောင် လက်သည်းဆိုးဆေးပုလင်းကို မောင်ဆီပေး
ကာ ခေတ်သင်္ဃေ၏ ခြေချောင်းကလေးတွေကို ဆိုးပေးစေပါသည်။

“ဒီ ပုလဲသီး ဖုချိန်းလေးလည်း ဝတ်ပေး”

“ဪ... သင်္ဃေရယ်”

မောင်က ယုယမြတ်နိုးစွာ စိတ်ရှည်ရှည် ခြေသည်းက
လေး ဆိုးပေးသည်။

၂၁၆ ❀ ပန်းသီခိုင်

=====

ပုလဲသီး ဖုချိန်းကလေး ဝတ်ပေး၏။

သင်က ကျေနပ်စွာနှင့် စားပွဲပေါ် ထောင်ထားသော
ကင်မရာဆီ လှမ်းကြည့်ကာ မျက်ခုံးဆတ်ပြီ၏။ ဘယ်လိုလဲ ဆွေ
လား ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်။

ကင်မရာ ထောင်ထားတာ မောင် သိပါသည်။

မောင့်ကင်မရာပဲဟာ...

ခေတ်သင်က ခိုးရိုက်တာမဟုတ်...။

တစ်ခါတလေလည်း မောင်နှင့် သင် အပျင်းခွေ

လျှောက်ရိုက်နေကြပါ။

မောင်က သင့်ထက် သုံးနှစ်နီးပါး ကြီးသည်။

သင် အဲဒီလောက်အထိ မရည်ရွယ်ပါ။

မောင်က တိုးဖွဖွ ရယ်၏။

သင့်ကို မောင့်ချစ်တာ သင် ယုံကြည်ပါသည်။

သင့်မာနတွေ မောင့်ကြောင့်...မောင့်အချစ်တွေကြောင့်

အရည်ပြောက်ကုန်ရတာ။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သင်တစ်ခက် စကားတစ်ပွင့် နှင်းဆီတစ်ခိုင် ❀ ၂၁၇

=====

မောင်ရယ်...

သင် အရုံးမပေးချင်ဘူး။

သင် နိုင်ချင်တယ် မောင့်မေမေအပေါ်...

တစ်သက်လုံး 'အချိုး' ခံရမှာလည်း ကြောက်တယ်။

သင် မခံမှန်းသိမှ မောင့်မေမေ နောက်ဆို သင့်ကို

အရှက်ရအောင် မလုပ်မှာ။

တကယ်တော့ သင် သိပ်ကိုမှားပါတယ်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“သူ့အမေ ဆတ်ဆတ်ခါနာအောင် အသည်းခိုက်အောင်
ငါလုပ်တာ၊ အခု ငါပဲ စိတ်ဆင်းရဲရပြီ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သင်ဇရယ်”

နှင်းဆီနှင့် စကား စိတ်မကောင်းပါ။ ဝေဒနာကိုယ်စီနှင့်
သည်နေရာကလေးကို ရောက်လာကြတာ။

“နင့်ကို သူ မဆက်သွယ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မလာတော့ဘူးပေါ့”

“ငါ မသိဘူး၊ အိမ်မှာ မနေချင်တာနဲ့ အလုပ်ကို ခွင့်တင်
ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဪ”

သုံးယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေမိ၏။ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ
စိတ်ထဲမှာတော့ မရဲတာရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ရှိသည်။ ခွင့်လွှတ်ပေး
မလား၊ လိုက်လာခေါ်မလားလို့၊ ဖြေလို့မရစိတ်နှင့် ထွက်သာလာ
တာ၊ သံယောဇဉ်က ဖြတ်လို့မရနိုင်ပါ။

“သင်... နင်...”

နှင်းဆီက လက်ညှိုးထိုးမေးသည်။

သင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“အင်း... အဲဒီအခွေ သူမေမေဆီ ပို့လိုက်တယ်... မောင်
ငါ့ကို ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်နာကြ ခဲ့သွားမလဲ”

“ခေတ်သင်ဇရယ်... မိုက်လိုက်တာ”

စကားက အပြစ်တင်၏။

“မိုက်တာမဟုတ်ဘူး ငါရိုင်းတာ”

ခေတ်သင်က နောင်တရနေ၏။

“နင်တို့ သွေးပူပြီး လျှောက်မလုပ်ကြနဲ့နော်၊ ဟိုက
လိုက်လာခေါ်ရင် ကောက်ကနဲပါမှာ”
တင့်တင့်က သတိပေးသည့်။
အဲဒီလို ဖြစ်ပါ့မလား...
ဖြစ်လာပါ့မလား...
ရင်တထိတ်ထိတ်ပါပဲ။

♦ ဤထိပ်စာပေ ♦

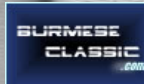
နှင်းဆီးရိုးရာကို နေမင်းသူရိန်နှင့် ပတ္တမြားချိုက လိုက်ရှာ
ပါ့မလား။

လာခေါ်ပါ့မလား...။ ဂရုစိုက်ပါ့မလား။

သူတို့ ရောက်မလာခဲ့ရင်ရော...

♦ ဤထိပ်စာပေ ♦

စကားကိုရော သူချစ်သူက ခွင့်လွှတ်ပါ့မလား၊ စကား
ဘက်က ပြန်ပြီး ကျီစယ်တာလို့ တွေးပေးပါ့မလား။

စကားအပေါ် သူဘက်က အနိုင်ယူခဲ့တာတွေ ပြန်တွေး
ပြီး စကားကို သနားညှာတာစွာနှင့် လာခေါ်ခဲ့ပါရင်...

အဲဒါက စကား မျှော်လင့်တာ...

သူက လာခေါ်ပါ့မလား၊ စိတ်မဆိုးဘဲနေပါ့မလား။

စကား မသိပါ... သူသဘောထားကို စကား မခန့်ခွန်းနိုင်ပါ...။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

ခေတ်သဇင်ရဲ့ မောင်ကရော သူ့အမေကို တောင်းပန်ဖို့
သဇင်ကို လာခေါ်မှာလား...

အမိန့်တွေ ပေးစမ်းပါမောင်...

နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုမလုပ်ဖို့...။

သဇင်ကို ဆူပါ ငေါက်ပါ... မောင့် မေမေကို ဦးချ
တောင်းပန်ခိုင်းစမ်းပါ...

မောင်မလာဘဲနဲ့ မနေလိုက်ပါနဲ့...။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သဇင် မပြတ်နိုင်ဘူး...

သဇင် မခွဲနိုင်ဘူး...

မောင်နဲ့ ခွဲရရင် သဇင်သေမှာ... မောင်သိပါနော်...။

သဇင် တစ်ခါကလေးပဲ မှားမိတာ...

မောင် သဇင်ကို လာခေါ်ပါ့မလား...။

ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နိုင်ပါ့မလား...။

သဇင် ဆိုးမိပါတယ်၊ ရိုင်းမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်သွားရတာ...။

မောင်ရယ်...

သဇင်... မောင် ရောက်မလာမှာ ကြောက်လွန်းလှပါ

တယ်၊ သဇင် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်...။

မောင် တကယ်ပြတ်သားခဲ့ရင်ရော...

ပန်းသီခိုင့်